

VSDTP:n KK:n SELOSTUS JA OHJEET
BRYSSELIN NEUVOTTELUKOKOUKSESSA.
KESKUSKOMITEAA EDUSTAVALLE
VALTIUUSKUNNALLE ¹⁸²

*Kirjoitettu kesäkuun 28—30
(heinäkuun 6—13) pnä 1914*

*Julkaistu ensi kerran v. 1929
V. I. Leninin Teosten 2. ja 3.
päänosessa, XVII osa*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*

Ryhtyessäni esittämään Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen Keskuskomitean nimessä selostusta käytän ennen kaikkea tilaisuutta täyttääkseni mieluisan velvollisuuden ja ilmaistakseni tämän laitoksen nimessä syvän kiittollisuuden toveri Vanderveldelle, Kansainvälisen sosialistisen toimiston Toimeenpanevan komitean puheenjohtajalle siitä, että hän on käynyt maassamme ja tutustunut persoonallisesti työväenliikkeen toimihenkilöihin Pietarissa. Olemme sitäkin enemmän kiittollisia toveri Vanderveldelle, koska hän on ensimmäisenä pannut alulle Internationalen huomattavien jäsenten välittömän tutustumisen Venäjän valveutuneisiin ja johtaviin työläisiin sekä painattanut ulkomaisissa sosialistisissa lehdissä (tarkoitamme „*Le Peuple*” * ja „*L’Humanité*” ** lehtiä) objektiivisia numero-tietoja Venäjän työväenliikkeestä, tietoja, jotka on koottu kolmen virtauksen: „pravdalaisten” (s.o. meidän puolueemme), „likvidaattorien” ja „eserrien” lehtien toimituksilta itse paikalla.

Selostukseni Venäjän sosialidemokratian yhtenäisyyskysymyksestä muodostan seuraavista neljästä osasta: 1) ensin esitän sosialidemokraattien keskuudessa ilmenevien tärkeimpien erimielisyyksien *olemuksen*; 2) sitten esitän numerotiedot, jotka koskevat Venäjän joukkoluontoista työväenliikettä ja jotka osoittavat, *kuinka tämä liike on tarkastanut* puoluelinjamme; 3) esitän, kuinka tämä sama

* — „Kansa”. *Toim.*

** — „Ihmiskunta”. *Toim.*

työkokemus on tarkastanut vastustajiemme linjan ja kannan. Vihdoin 4) määrittelen Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen Keskuskomitean nimessä konkreettiset, positiiviset, *käytännölliset* ehdotukset yhtenäisyydestä.

I

On olemassa kaksi perusmielipidettä sen suhteen, mitä Venäjän sosialidemokratiassa nykyään tapahtuu.

Toinen mielipide, jonka Rosa Luxemburg esitti viimevuotisessa (joulukuu 1913) ehdotuksessaan Kansainväliselle sosialistiselle toimistolle ja jonka kannalla ovat sekä likvidaattorit että heitä puolustavat ryhmät, on seuraavanlainen: Venäjällä vallitsee monen monien puolueyhmien ryhmäkuntataistelun „kaaos”; näistä ryhmäkunnista huonoin, „leniniläinen”, on eniten lietsonut hajaannusta. Itse asiassa erimielisyydet eivät lainkaan sulje pois yhteistyön mahdollisuutta. Tie yhtenäisyyteen kulkee kaikkien virtausten ja puolueyhmien välisen sovinnon tai kompromissin kautta.

Toinen mielipide, jonka kannalla me olemme, on se, että Venäjällä ei ole käynnissä mitään sellaista, mikä muistutaisi „ryhmäkuntataistelun kaaosta”. Siellä on käynnissä *vain* taistelu likvidaattoreita vastaan, ja *vain* tässä taistelussa muodostuu *todella* työväen sosialidemokraattinen puolue, joka on jo nyt liittännyt yhteen *valtavan enemmistön*, $\frac{4}{5}$ Venäjän valveutuneista työläisistä. Illegaalista puoluetta, jonka mukaan on liittynyt suurin osa Venäjän työläisistä, edustavat seuraavat konferenssit ja neuvottelukokoukset: tammikuussa 1912 pidetty, helmikuussa 1913 ja kesällä 1913 pidetty. Legaalisena äänenkannattajana on sanomalehti „Pravda” („Vérité”); siitä johtuu nimitys pravdalaiset. Tämän katsantokannan ilmaisi muun muassa se pietarilainen työmies, joka sanoi Pietarissa tov. Vandervelden osanotolla pidetyssä banquetissa, että Pietarin tehtaiden työläiset ovat liittyneet yhteen ja että tämän työläisten yhtenäisyyden ulkopuolella ovat vain „pääesikunnat ilman armeijaa”.

Selostukseni toisessa osassa esitän ne objektiiviset numerotiedot, jotka osoittavat mielipiteemme olevan oikean. Mutta nyt pysähdyn tarkastelemaan kysymystä likvidaattoruuden olemuksesta.

Likvidaattorien ryhmä erotettiin virallisesti puolueesta VSDTP:n tammikuun konferenssissa 1912. Kysymyksen

likvidaattoruudesta puolueemme oli kuitenkin asettanut jo paljon aikaisemmin. Jo VSDTP:n Yleisvenäläinen konferenssi, joka pidettiin joulukuussa 1908, teki selvän, virallisen päätöksen, joka on velvoittava koko puolueelle ja jossa ehdottomasti tuomittiin likvidaattoruus. Tässä päätöslauselmassa annettiin seuraavanlainen määritelmä likvidaattoruudesta:

(likvidaattoruus on) „puoluesivistyneistön erään osan yritystä likvidoida VSDTP:n nykyinen järjestö ja vaihtaa se muodoltaan hataraan yhdistymiseen minkä hinnan tahansa vaativan legaalisuuden puitteissa, vaikkapa tuon legaalisuuden lunastushintana olisi ilmeinen luopuminen puolueen ohjelmasta, taktiikasta ja perinteistä”.

Tämä osoittaa, että jo vuonna 1908 likvidaattoruus julistettiin ja tunnustettiin virallisesti *intelligenssivirtaukseksi* ja että sen olemuksena on *kieltäytyminen* illegaalisesta puolueesta, sen *vaihtaminen* legaaliseen puolueeseen tai tuon vaihtamisen propagointi.

Tammikuussa 1910 Keskuskomitean täysistunto tuomitsi vielä kerran ja *yksimielisesti* likvidaattoruuden, joka on „*proletariaattiin kohdistuvan porvarillisen vaikutuksen ilmaus*”.

Tämä osoittaa, kuinka erheellinen on se mielipide, että meidän ja likvidaattorien väliset erimielisyydet eivät muka ole syvemmät, vaan vähämerkityksellisemmät kuin niin sanottujen radikaalien ja maltillisten erimielisyydet Länsi-Euroopassa. Ei mistään, kertakaikkiaan ei yhdestäkään länsieurooppalaisesta puolueesta löydy ainoatakaan puolueen yhteistä päätöstä sellaisia henkilöitä vastaan, jotka haluaisivat *hajottaa* puolueen ja *vaihtaa* sen uuteen puolueeseen!!

Länsi-Euroopassa ei ole missään asetettu, ei aseteta eikä voida asettaa kysymystä siten, onko sallittua käyttää puolueen jäsenen nimeä ja *samanaikaisesti* propagoida tämän puolueen hajottamista, sen kelvottomuutta ja tarpeettomuutta, sen vaihtamista toiseen puolueeseen. Länsi-Euroopassa ei ole missään asetettu kysymystä niin kuin se on asetettu meillä, suorastaan puolueen *olemisesta*, puolueen *olemassaolosta*.

Tämä erimielisyys ei ole organisatorista laatua, se ei ole erimielisyyttä siitä, *kuinka* puolue on rakennettava, vaan erimielisyyttä puolueen *olemassaolosta*. Tässä

tapauksessa ei voi olla puhettakaan mistään sopeutumisesta, mistään sovinnosta, mistään kompromissista.

Me emme olisi voineet rakentaa puoluettamme (sen $\frac{4}{5}$) emmekä voi rakentaa sitä edelleen muuten kuin taistellen päättävästi niitä kynäilijöitä vastaan, jotka legaaliossa lehdistössä taistelevat „maanalaisuutta” (s.o. illegaalista puoluetta) vastaan, julistavat sen „paheeksi”, puolustelevat ja ylistävät siitä pakenemista, propagoivat „julkista puoluetta”.

Nykypäivien Venäjällä, missä ei ole legalisoitu edes mallillisimpien liberaalien puoluetta, meidän puolueemme voi olla olemassa ainoastaan illegaaliossa puolueena. Asemamme originaalisuus, omalaatuisuus,— joka muistuttaa jonkin verran Saksan sosialidemokraattien asemaa poikkeuslain aikana (vaikka tosin saksalaisilla oli silloinkin 100 kertaa enemmän legaaliossa kuin Venäjällä),— tuo omalaatuisuus sisältyy seuraavaan. Illegaaliossa sosialidemokraattien työväenpuolueemme on kokoonpantu *illegaaliossa* työväenjärjestöistä (niitä nimitetään usein „soluiksi”), joita ympäröi enemmän tai vähemmän tiheä *legaaliossa* työväenyhdistysten verkko (vakuutus-kassat, ammattiliitot, valistusseurat, urheiluyhdistykset, raittiusseurat y.m.s.). Pääkaupungissa on legaaliossa yhdistyksiä runsaammin. maaseudulla niitä ei usein ole lainkaan.

Toisinaan ovat illegaaliossa järjestöt aika laajoja, toisinaan ne ovat aivan suppeita, muodostuvat jopa pelkästään „luottamushenkilöistä”¹³³.

Legaaliossa yhdistysten avulla voidaan tietyllä tavalla *peittää* illegaaliossa järjestöt ja harjoittaa joukoissa laajaa, legaaliossa propagandaa työväen yhdistymisäätteen hyväksi. Työväenluokan johtavien järjestöjen yhteenliittäminen koko Venäjän mitassa, keskuksen (KK:n) perustaminen, selvien puoluepäästösten tekeminen kaikista kysymyksistä — kaikki tämä on luonnollisesti aivan illegaaliossa ja vaatii koeteltujen, eturivin työläisten taholta mitä suurinta konspiraatiota ja luottamusta.

Se, joka legaaliossa lehdistössä esiintyy „maanaliossa” *vastaan* tai „julkiossa puolueen” puolesta, se suoranaisesti *desorganisoii* puoluettamme, ja sellaisia henkilöitä me voimme pitää vain puolueemme *leppymättöminä vihollisina*.

„Maanalaisuuden” kieltäminen liittyy luonnollisesti vallankumouksellisen taktiikan kieltämiseen, reformismin puoltamiseen. Venäjä elää porvarillisten vallankumousten aikaa. Venäjällä jopa kaikkein maltillisimmat porvarit, „kadetit” ja „lokakuulaiset” ovat nyt kerrassaan tyytymättömiä hallitukseen. Mutta kaikki he ovat vallankumouksen vihollisia, vihaavat meitä „demagogian” takia, sen takia, että me tahdomme viedä joukot uudelleen barrikadeille niin kuin vuonna 1905. Kaikki he, porvarit, propagoivat vain „reformieja” ja levittävät joukkojen keskuuteen sitä joukoille tavattoman turmelevaa vakaumusta, että reformit *sopivat yhteen* nykyisen tsaristisen monarkian kanssa.

Meidän taktiikkamme on toisenlaista. Me käytämme hyväksemme jokaista reformia (esim. vakuutustoimintaa) ja kaikenlaisia legaalaisia yhdistyksiä. Mutta me käytämme niitä joukkojen vallankumouksellisen tietoisuuden ja joukkojen vallankumouksellisen taistelun kehittämiseen. Ja Venäjällä, missä ei vielä ole poliittista vapautta, näillä sanoilla on nyt meille paljon välittömämpi merkitys kuin Euroopassa. Puolueemme johtaa *vallankumouksellisia lakkoja*, jotka kasvavat Venäjällä nopeammin kuin missään muualla maailmassa, — ottakaamme esimerkiksi yksi kuukausi, toukokuu. Toukokuussa osallistui taloudellisiin lakkoihin vuonna 1912 — 64 tuhatta, vuonna 1914 — 99 tuhatta henkeä.

Mutta poliittisiin lakkoihin osallistui vuonna 1912 — 364 tuhatta, vuonna 1914 — 647 tuhatta. Poliittisen ja taloudellisen taistelun yhdistäminen antaa tulokseksi vallankumouksellisen lakon, joka talonpoikaismiljoonia ravistellessaan kasvattaa heitä vallankumousta varten. Puolueemme käy kampanjaa *vallankumouksellisten joukkokokousten* ja *vallankumouksellisten katu mielenosoitusten* järjestämiseksi. Siinä tarkoituksessa puolueemme levittää *vallankumouksellisia julistuksia* ja *illegaalista lehteä*, puolueen pää-äänenkannattajaa. Kaiken tämän joukkojen keskuudessa suoritettavan propagandaja agitaatiotyön aatteellista yhdistämistä palvelevat meillä puolueemme korkeimpien elinten hyväksymät tunnukset: 1) 8-tuntinen työpäivä; 2) tilanherrojen maiden konfiskointi ja 3) demokraattinen tasavalta. Venäjän nykyoloissa, täydellisen oikeudettomuuden ja mielivallan oloissa, tsaristisen monarkian polkiessa jalkoihinsa kaikki lait, voivat *vain*

nämä tunnuslauseet todella yhdistää ja suunnata puolueen kaiken propagandan ja agitaation todella tukemaan työväenluokan vallankumouksellista liikettä.

Meistä tuntuu naurettavalta kuulla, kun likvidaattorit puhuvat esimerkiksi sellaista, että me olemme „liittoutumisvapautta” vastaan, sillä emmehän me ole ainoastaan korostaneet ohjelmamme tämän pykälän merkitystä vuoden 1912 tammikuun konferenssin erikoisessa päätöslauselmassa, vaan myös teoissa olemme käyttäneet hyväksemme tyypistettyä liittoutumisoikeutta (esim. vakuutuskassoja) kymmenen kertaa menestyksellisemmin kuin likvidaattorit. Mutta kun eräät henkilöt kirjoittavat legaalisisessa lehdistössä, että maiden konfiskointia ja tasavaltaa koskevat tunnukset eivät kelpaa joukkojen keskuudessa harjoitettavan agitaation aiheeksi, niin me sanomme, että *sellaisten* henkilöiden ja sellaisen kynäilijäryhmän yhtenäisyydestä puolueemme kanssa ei voi olla puhuttakaan.

Koska olen ottanut tehtäväkseni esittää tässä selostukseni ensimmäisessä osassa erimielisyyksien *olemuksen*, rajoitun edellä sanottuun ja huomautan samalla, että selostukseni neljännessä osassa, käytännöllisten ehdotusten tekstissä, luettelen tarkasti kaikki likvidaattorien poikkeamiset puolueen ohjelmasta ja päätöksistä.

En kajoa tässä yksityiskohtaisesti siihen, kuinka likvidaattorit *irtautuivat* illegaalisesta puolueestamme, VSDTP:stä. Mainitsen tuosta historiasta vain *kolme* tärkeintä vaihetta.

I vaihe: syksystä 1908 tammikuuhun 1910. Puolue taistelee likvidaattoruutta vastaan selvillä ja virallisilla puoluepäätöksillä, tuomiten likvidaattoruuden.

II vaihe: tammikuusta 1910 tammikuuhun 1912. Likvidaattorit *häiritsevät* puolueen Keskuskomitean ennalleenpalauttamista, likvidaattorit hajottavat puolueen KK:n ja *laskevat hajalle* sen viimeisenkin rippeen, „KK:n Ulkomaanbyroon” teknillisen valiokunnan¹³⁴. Silloin puolueen komiteat *Venäjällä* perustavat puolueen ennalleenpalauttamiseksi „Venäjän organisaatiokomission” (syksyllä 1911). Se kutsuu koolle vuoden 1912 tammikuun konferenssin. Tämä konferenssi palauttaa puolueen ennalleen, valitsee Keskuskomitean ja erottaa puolueesta likvidaattorien ryhmän.

III vaihe: tammikuusta 1912 nykyhetkeen saakka. Tämän vaiheen olemuksena on se, että Venäjän valveutuneet työläiset, $\frac{4}{5}$:n enemmistö, liittyvät nimenomaan niiden päätösten ja elimien ympärille, jotka luotiin tammikuun konferenssissa v. 1912.

Siirrynkä nyt selostukseni toiseen osaan, luonnehtimaan puolueemme ja likvidaattorien nykyistä asemaa Venäjän työväen joukkoliikkeen kannalta katsoen. Yritän valaista kysymyksen: missä määrin *joukkoliikkeen kokemus* on vahvistanut puoluelinjamme tai likvidaattorien linjan.

II

Huhtikuun 22 pnä 1912 vanhaa lukua alkoi Venäjällä ilmestyä jokapäiväinen työväenlehti „Pravda”, joka saatiin perustetuksi *sen ansiosta*, että tammikuun konferenssissa 1912 puolue palautettiin ennalleen, ja joka toteuttaa (usein vihjauksin, aina rajoitetusti) tammikuun konferenssin päätöksiä. On ymmärrettävää, että tammikuussa 1912 pidetyn illegaalisen puoluekonferenssin ja sen perustaman Keskuskomitean ja legaalisen „Pravda” lehden välisestä illegaalisesta yhteydestä me emme puhu milloinkaan, *emme missään lehdissä*. Sen kilpailijana alkoi syyskuussa 1912 ilmestyä likvidaattorien lehti „Lutsh”, nykyinen „Nasha Rabotshaja Gazeta”. Sitten, syksyllä 1912, toimitettiin IV Valtakunnanduuman vaalit. Vuonna 1913 alettiin Venäjällä saattaa voimaan uutta vakuutuslakia, jonka nojalla perustetaan työläisten sairauskassoja. Ja vihdoin legaaliset ammattiliitot, niin kovasti kuin hallitus vainoaakin niitä, syntyvät kuitenkin yhä uudestaan, vaikka niitä alituisesti lakkautetaan.

On helppo ymmärtää, että kaikki edellä luetellut *joukko- luontoisen* työväenliikkeen ilmentymät, varsinkin *molempien* suuntausten päivälehdet, antavat tavattoman suuren määrän julkisia, tarkastettavissa olevia *objektiivisia* numerotietoja. Me pidämme velvollisuutenamme esittää täällä, Kansainvälisen sosialistisen toimiston Toimeenpanevassa komiteassa, päättävä vastalause sitä likvidaattorien ja heidän ulkomaisten puolustajiensa yleistä menettelyä vastaan, kun he esittävät perustelemattomia väitteitä, vakuutteluja ja mahtipontisia julkilausumia *ottamatta huomioon* Venäjän työväen joukkoliikkeen objektiivisia tosiasioita.

Juuri nuo tosiasiat ovatkin ehdottomasti lujittaneet vakaumustamme linjamme oikeellisuudesta.

Tammikuussa 1912 pidettiin VSDTP:n konferenssi, joka palautti illegaalisen puolueen ennalleen. Likvidaattorit ja ulkomailla olevat pikkuryhmät (Plehanov mukaanluettuna) vastaanottivat sen sätien. Entä työläiset Venäjällä?

Siihen antoivat vastauksen IV Valtakunnanduuman vaalit.

Nämä vaalit toimitettiin syksyllä 1912. Kun III Duumassa oli 50% työväenkuurian edustajista meidän suuntaukseemme kuuluvia (4 kahdeksasta), niin IV Duumassa oli puolueen kannalla 6 työväenkuurian edustajaa yhdeksästä, t.s. 67%. Tämä todistaa, että työväenjoukot ovat asettuneet puolueen kannalle ja torjuneet likvidaattoruuden. Jos nyt kuusi likvidaattoruuteen kallistuvaa Duuman jäsentä todellakin haluaa yhtenäisyyttä puolueen duumaryhmän kanssa, Venäjän sosialidemokraattisen työväen-duumaryhmän kanssa, niin meidän on sanottava: yhtenäisyyden ehtona on se, että tunnustetaan, että edustajien tulee noudattaa työläisten enemmistön tahtoa.

Edelleen. Päivälehdet ovat hyvin tärkeä väline työväenluokan järjestämisessä. Lehdissä on paljon siihen viittaavaa aineistoa. Esimerkiksi tiedot *työläisryhmiltä saatujen lahjoitusten luvusta*. Kumpikin lehti, sekä pravdalainen (s.o. puoluelehti) että likvidaattorilainen, on julkaissut selostuksia työläisryhmien tekemistä rahalahjoituksista. Nämä selostukset ovat parasta, mitä Venäjällä ylipäänsä saattaa olla, avointa ja julkista aineistoa, joka osoittaa työväenjoukkojen *järjestyneisyyden* todellista tilaa.

Länsi-Euroopassa, missä sosialistiset puolueet ovat julkisia, puolueen jäsenluku on kaikille tunnettu ja se otetaan aina perustaksi puhuttaessa järjestyneestä työväenliikkeestä.

Venäjällä ei ole julkista, legaalista puoluetta. Puolueen järjestöt ovat illegaalisia, salaisia, „maanalaisia”, kuten meillä sanotaan. Mutta *välillisenä* — ja samalla virheettömänä — osoituksena näiden järjestöjen tilasta on *työläisryhmiltä saatujen rahalahjoitusten luku*.

Koska näitä tietoja on painatettu julkisesti ja säännöllisesti kummassakin lehdessä, meillä 2 vuoden kuluessa ja likvidaattoreilla yli 1½ vuoden kuluessa, ja kun tällöin vähäinenkin vilppi tahi virhe aiheuttaisi heti vastalauseen

itse työläisten taholta, niin nämä numerotiedot ovat *ehdottoman luotettavia* ja työväenjoukkojen järjestyneisyyttä koskevista avoimista ja legaalisisista tiedoista parhaita.

Kun tšekäläiset likvidaattorit ja heitä puolustavat ulkomaiset pikkuryhmät jättävät nämä numerotiedot itsepintaisesti huomiotta eivätkä puhu niistä lehdissään, niin työläistemme mielestä siinä ilmenee vain pyrkimys *murtaa työväen enemmistön tahto*, heidän mielestään se on tunnollisuuden puutetta.

Tässä tiedot *koko* vuodelta 1913. Pravdalaiset saivat työläisryhmiltä 2.181 ja likvidaattorit 661 lahjoitusta. Vuonna 1914 (toukokuun 13 päivään mennessä) pravdalaisilla on 2.873 ja likvidaattoreilla 671 työläisryhmää. Se merkitsee, että pravdalaisten järjestämien työläisryhmien prosenttimäärä oli 77 vuonna 1913 ja 81 vuonna 1914.

Pravdalaiset ovat vuodesta 1912 alkaen painattaneet näitä tietoja säännöllisesti, ovat kehottaneet tarkastamaan niitä, viitanneet niiden objektiivisuuteen, kehottaneet „yhtenäisyyden” *todellisia* (eikä teeskenteleviä) ystäviä tunnustamaan työväen enemmistön tahdon suoraan ja rehellisesti. *Ilman* sitä ovat kaikki puheet yhtenäisyydestä pelkkää teeskentelyä.

Venäjän valveutuneiden työläisten enemmistö, $\frac{4}{5}$, on likvidaattorien puolitoista vuotta jatkuneen puolueenvastaisen taistelun jälkeen *hyväksynyt* „pravdalaisen” linjan, uskollisuuden „maanalaisuudelle” ja vallankumoukselliselle taktiikalle. Me emme toivo likvidaattoreilta ja heidän ystäviltaan fraaseja „yhtenäisyydestä” puolueen tahtoa *vastaan*, vaan suoraa vastausta: tahtovatko he vihdoinkin tunnustaa tämän Venäjän valveutuneiden työläisten valtaenemmistön tahdon vai eivätkö tahdo?

On helppo ladella tyhjämpäiväisiä uskotteluja. Mutta ei ole ollenkaan helppo järjestää oikeaa työväenlehteä, joka on todella työläisten ylläpitämä. Sen tietävät kaikki meitä kokeneemmat ulkomaalaiset toverit. Todellinen työväenlehti, siis todella työläisten varoilla ylläpidettävä lehti, joka noudattaa puolueen linjaa, on tavattoman suuri organisaatiokoneisto.

Entä mitä numerotiedot puhuvat? Objektiiviset numerot puhuvat, että „Pravda” on todellinen työväenlehti, mutta likvidaattorien lehti, joka kieltää „maanalaisuuden”, s.o.

puolueen, on *todellisuudessa* sekä aatteiltaan että rahalähteittensä puolesta *porvarillinen* lehti.

Kumpikin lehti on julkaissut tavanomaiset selostukset rahankeräyksistä tammikuun 1 päivästä toukokuun 13 päivään 1914 ja meidän lehdessämme on tehty yhteenveto noista selostuksista. Tulokset ovat tällaiset. „Pravdalle” on kerätty 21.584 rpl. 11 kop., siitä 18.934 rpl. 10 kop. työläisryhmiltä. Toisin sanoen 87% lahjoituksista tulee järjestyneiltä työläisiltä ja vain 13% porvaristolta.

Likvidaattoreille on kerätty 12.055 rpl. 89 kop., niistä 5.296 rpl. 12 kop. työläisryhmiltä, s.o. *vähemmän kuin puolet*, vain 44%. *Enemmän kuin puolet* rahoista likvidaattorit saavat porvaristolta.

Sitä paitsi koko liberaalis-porvarillinen lehdistö alituisesti ylistelee likvidaattoreita, *auttaa* heitä murtamaan työväen enemmistön tahtoa, *kehuu* likvidaattorien reformismia ja maanalaisen toiminnan kieltämistä.

Esimerkkinä ulkomaisten ryhmien toiminnasta esitän тов. Plehanovin, duumaedustaja Burjanovin ynnä muiden „Jedinstvo” lehden. Edessäni on kolme numeroa tätä lehteä, ensimmäinen kuluvan vuoden toukokuun 18 päivästä, kolmas kesäkuun 15 päivästä. Selostuksista näkyy, että lehdelle on saatu 1.000 ruplaa joltakin tuntemattomalta ulkomailla oleskelevan toveri Olginin kautta ynnä keräykset ulkomailla 207 rpl. 52 kop. *Kuusi* (kuusi!) työläisryhmää on antanut 60 ruplaa.

Ja nyt sitten tämä kuuteen Venäjällä olevaan työläisryhmään nojautuva lehti kehottaa työläisiä olemaan alistumatta puolueen päätöksiin ja julistaa tuon puolueen „hajottajaksi”!! Puolue, joka on 2½ vuoden kuluessa yhdistänyt vuosien 1912 ja 1913 *kolmen* illegaalisen konferenssin selvien päätösten ympärille 5.600 työläisryhmää, on „hajottaja”. Mutta Plehanovin ryhmä, joka on saanut kokoon kuusi työläisryhmää Venäjällä ja kerännyt 1.200 rpl. ulkomailla *murtaakseen* Venäjän työläisten tahdon, on nähkääs „yhdistäjä”!!

Plehanov syyttää muita ryhmäkuntalaisuudesta, ikään kuin rahan erityinen keräys erityistä ryhmää varten ja työläisille osoitetut kehotukset olla täyttämättä ⅓ enemmistön päätöksiä *ei olisi* ryhmäkuntalaisuutta.

Mitä meihin tulee, niin me sanomme suoraan, että meidän kannaltamme Plehanovin ryhmän menettely on *hajotus-*

toiminnan näyte. Plehanovin menettely on samaa kuin jos Mehring Saksassa kokoaisi kuusi työläisryhmää ja kehottaisi erityisessä lehdessä saksalaisia sosialidemokraatteja olemaan tottelematta puoluetta, josta ovat irtautuneet sanokaamme puolalaiset.

Me ja Plehanov puhumme eri kieltä. Me nimitämme työväen $\frac{1}{5}$:n yhteenliittymistä Venäjällä yhtenäisyydeksi teoissa eikä sanoissa. Mutta ulkomaisten ryhmien taistelua, jota käydään ulkomailla kerätyillä rahoilla Venäjän työläisten enemmistöä vastaan, me nimitämme *hajotukseksi*.

Niiden tietojen mukaan, jotka tov. Vandervelde on koonnut Pietarissa ja julkaissut, „Pravdaa” painetaan 40.000 kappaletta, mutta likvidaattorien lehteä 16.000. „Pravdan” kustantavat, pitävät yllä työläiset, mutta likvidaattoreita pitävät yllä ne, joita meidän lehtemme nimittää *porvaristoon kuuluviksi rikkaiksi ystäviksi*.

Lähetämme Kansainvälisen sosialistisen toimiston Toimeenpanevaan komiteaan kummassakin lehdessä julkaistut finanssiselostukset — ulkomaalaisia tovereita varten, jotka tietävät, kuinka vakava asia työväenlehti on; tällainen menettely on parempi kuin uskottelut, lupaukset, julkilausumat ja „leniniläisten” haukuskelu.

Kysymme likvidaattoreilta: aikovatko he olla vastaisuudessaakin kiinnittämättä huomiota siihen *objektiiviseen tosiasiaan*, että heidän ryhmänsä sanomalehti on *todellisuudessa* porvarillinen yritys, jolla propagoidaan maanalaisesta toiminnasta luopumista ja koetetaan *murtaa* Venäjän valveutuneiden työläisten enemmistön tahto?

Jos vastaus on myöntävä, niin heidän puheensa „yhtenäisyydestä” tulevat edelleenkin aiheuttamaan pilkallista nauhua työläistemme keskuudessa.

Ken haluaa yhtenäisyyttä vakavasti, tunnustakoon lojaalisesti koko likvidaattorilinjan täydellisen virheellisuuden, mikä on todistettu sekä puolueen päätöksillä vuodesta 1908 alkaen että *työväenjoukkojen* 2 $\frac{1}{2}$ vuotta jatkuneen taistelun *kokemuksella*.

Edelleen. Tässä on objektiiviset numerotiedot työläisten edustuksesta vakuutuslaitosten vaaleissa. Me torjumme kaikki puheet poliittisten, perustuslaillisten reformien toimeenpanosta nykypäivien Venäjällä, tsaristisella Venäjällä,

sillä nuo puheet ovat liberaalisia; mutta *oikeita* reformeja, sellaisia kuin vakuutusreformi, me käytämme *teoissa* emmekä puheissa. Yleisvenäläisen vakuutuslaitoksen *koko* työläisryhmä on koostunut *pravdalaisista*, s.o. työläisistä, jotka ovat tuominneet ja torjuneet likvidaattoruuden. Tämän yleisvenäläisen vakuutuslaitoksen vaaleissa oli 57 valtuutetusta pravdalaisia 47, t.s. 82%. Pääkaupungin, Pietarin vakuutuslaitoksen vaaleissa oli 37 pravdalaista valtuutettua ja 7 likvidaattoria, t.s. pravdalaisten prosenttiluku oli 84.

Samoin on ammattiliitoissa. Kuunnellessaan ulkomailla olevien venäläisten sosialidemokraattien puheita Venäjällä vallitsevasta „ryhmäkuntataistelun kaaoksesta” (sellaisia ovat Rosa Luxemburgin, Plehanovin, Trotskin ynnä muiden puheet) ulkomaalaiset toverit ehkä luulevat, että meillä on ammattiyhdistysliikkeessä hajaannus.

Ei sinnepäinkään.

Venäjällä ei ole rinnakkaisia ammattiliittoja. Sekä Pietarissa että Moskovassa ammattiliitot ovat *yhtenäisiä*. Koko juttu on siinä, että näissä ammattiliitoissa *pravdalaiset* ovat *täysin* vallitsevassa asemassa.

Moskovan 13 ammattiliitosta ei yksikään ole likvidaattorilainen.

Pietarin 20 ammattiliitosta, jotka on lueteltu työväenkalenterissamme ja joiden jäsenmäärä on osoitettu samalla, vain piirustajat, farmaseutit ja konttorityöntekijät ovat likvidaattoreita, sekä puolittain vielä kirjaltajat. Kaikissa muissa liitoissa, metallimiehillä, kutomatyöläisillä, räätäleillä, puunjalostajilla, kauppa-apulaisilla j.n.e., ovat pravdalaiset *täysin* vallitsevassa asemassa.

Ja me sanomme suoraan: älkööt likvidaattorit puhuko „yhtenäisyydestä”, elleivät he halua mitä päättävimmän muuttaa koko taktiikkaansa ja lopettaa hajottavaa taisteluaan Venäjän valveutuneiden työläisten järjestynyttä enemmistöä vastaan.

„Pravda” ylistää joka päivä, vaikkapa vain vihjauksin, *maanalaista toimintaa* ja moittii niitä, jotka ovat siitä luopuneet. Ja työläiset kulkevat *oman* „Pravdansa” mukana.

Tässä yleistiedot ulkomaisesta illegaalisesta lehdistöstä. Likvidaattorien elokuussa 1912 pitämän konferenssin *jälkeen* puolueemme on julkaissut — kesäkuuhun 1914 —

viisi numeroa illegaalista, johtavaa poliittista sanomalehteä, *likvidaattorit* ovat julkaisseet *nolla* ja sosialistivallankumoukselliset *yhdeksän* numeroa. Venäjällä julkaistuja lentolehtisiä, jotka palvelevat vallankumouksellista agitaatiota lakkojen, joukkokokouksien ja mielenosoitusten aikana, ei ole tässä otettu lukuun.

Mainintoja illegaalisista järjestöistä on puolueellamme näissä viidessä numerossa *44*, likvidaattoreilla *nolla* ja sosialistivallankumouksellisilla *21* (pääasiassa opiskelijat ja talonpoikaisto).

Ja vihdoin, kun lokakuussa 1913 Duumassa muodostettiin itsenäinen Venäjän sosialidemokraattinen työväen duumaryhmä, joka — toisin kuin likvidaattorit — tahtoi *noudattaa* Venäjän valvutuneiden työläisten enemmistön tahtoa eikä rikkoa tuota tahtoa vastaan, niin *kummassakin* lehdessä julkaistiin Venäjän eri puolilta saatuja työläisten *päätöslausemia* jommankumman duumaryhmän, puolue- tai likvidaattoriryhmän puolesta. Tällöin julkaistiin *allekirjoituksia*: *6.722* allekirjoitusta „pravdalaisen”, s.o. puoluekantaisen duumaryhmän puolesta ja *2.985* allekirjoitusta likvidaattorien duumaryhmän puolesta (ja niistä *1.086* bundilaistyöläisten ja *719* kaukasialaistyöläisten allekirjoitusta). Likvidaattorit ovat siis kaikkine liittolaisineen saaneet kerätyksi *vähemmän kuin kolmasosan*.

Siinä lyhyesti esitettynä ne objektiiviset numerotiedot, jotka me asetamme likvidaattorien todistamattomia vakuutteluja vastaan. Nämä objektiiviset numerotiedot Venäjän työväenluokan *joukkoliikkeestä* $2\frac{1}{2}$ vuoden ajalta todistavat lopullisesti — valvutuneiden työläisten kokemuksen nojalla — puoluelinjamme olevan oikean.

Tässä minun on poikettava asiasta ja pysähdyttävä tarkastelemaan erästä konkreettista esimerkkiä osoittaakseni, miksi meillä ei voi olla puhettakaan „yhtenäisyydestä” eikä edes „rauhasta” nykyisten likvidaattorien nykyisen lehden kanssa.

Kysymys on tavattoman tärkeästä esimerkistä, joka selvittää likvidaattorien suhdetta puolueemme illegaaliseen työhön, ja siksi pyydän tovereilta erikoista huomiota.

On tunnettua, että vallankumouksellinen joukkolakkoilu on vuodesta 1912 alkaen kehittynyt Venäjällä hämmästyttävän menestyksellisesti. Tehtailijat ovat yrittäneet käyttää

sitä vastaan työnsulkua. Määritelläkseen puolueen suhtautumisen tähän taistelukeinoon puolueemme helmikuun neuvottelukokous vuonna 1913 (huomatkaa: vuonna 1913!) laati ja julkaisi *illegaalisesti* päätöslauselman¹³⁵.

Tässä päätöslauselmassa (illegaalisen julkaisun 11. sivu) on suoraan asetettu „päiväjärjestyksessä olevaksi tehtäväksi vallankumouksellisten katumielenosoitusten järjestäminen”. Tässä päätöslauselmassa aivan suoraan kehoitetaan (samassa kohdassa) „etsimään työnsulkujen torjumista varten uusia taistelumuotoja, esimerkiksi italialainen lakko, ja ottamaan poliittisten lakkojen tilalle vallankumoukselliset joukkokokoukset ja vallankumoukselliset katumielenosoitukset”.

Toistamme: se oli helmikuussa 1913, siis *puoli vuotta* likvidaattorien elokuun konferenssin (1912) jälkeen, sen samaisen konferenssin jälkeen, joka vakuutteli koko maailmalle, että likvidaattorit *eivät* ole maanalaista toimintaa vastaan. *Minkäänlaista* Elokuun blokin *päätöslauselmaa* tästä kysymyksestä *ei ollut* mainitun puolen vuoden aikana, elokuusta 1912 helmikuuhun 1913, *eikä myöskään seuraavan vuoden aikana*, helmikuusta 1913 helmikuuhun 1914. Ei kerrassaan minäänlaista! Kuulkaapa edelleen.

Maaliskuun 20 p:nä 1914 pietarilaiset tehtailijat päättivät vastata lakkoihin työnsululla. Yhden päivän kuluessa heitettiin Pietarissa kadulle 70.000 henkeä.

Puolueemme illegaalinen järjestö Pietarissa, „VSDTP:n Pietarin komitea” päätti puolueen päätöslauselman mukaisesti vastata työnsulkuun vallankumouksellisella mielenosoituksella Lenan verilöylyn vuosipäivänä, huhtikuun 4 p:nä.

Julkaistiin illegaalinen lentolehtinen työläisille; se on tässä edessäni. Sen allekirjoituksena on: „VSDTP:n Pietarin komitea”. Siinä on toistettu puolueen tunnukset (tasavalta ja maiden konfiskointi), ja se päättyy sanoihin:

„Toverit! Tulkaa Nevskille kello 11 aamulla huhtikuun 4 päivänä”.

On itsestään selvää, ettei legaalinen „Pravda” lehti voinut *itse* ottaa palstoilleen tätä julistusta eikä edes mainita siitä.

Mitä oli tehtävä? Miten saatettiin esittää työläislukijoille, vaikkapa vain kaikkein valvutuneimmille ja edistyneimmille, se *ajatus*, että oli kannatettava illegaalista kehoitusta

illegaaliseen, vallankumoukselliseen mielenosoitukseen tulemisesta?

Oli turvaututtava vihjaukseen, niin kuin teemme tavallisesti muulloinkin.

Ja niinpä juuri mielenosoituspäivänä, perjantaina, huhtikuun 4 p:nä 1914 lehdessämme („Putj Pravdy” № 54) julkaistiin allekirjoittamaton, toimituksen artikkeli vaatimattomien otsikoin: „Työväenliikkeen muodoista” *. Tässä artikkelissa on mainittu suoraan „helmikuussa 1913 tehty marxilaisten virallinen päätös” ja *vihjattu* luonteeltaan vallankumoukselliseen mielenosoitukseen seuraavin sanoin:

„Valveutuneet työläiset tietävät varsin hyvin myöskin muutamia konkreettisia korkeammalle tasolle siirtymisen muotoja” (s.o. taistelun korkeammalle tasolle siirtymisen muotoja), „jotka on historiallisesti kokeiltu useampaan kertaan ja jotka ovat „käsittämättömiä”, „vieraita” vain likvidaattoreille” („Putj Pravdy”, 1914, № 54).

Venäjän poliisi ja prokuraattorit eivät ymmärtäneet vihausta. Mutta valveutuneet työläiset ymmärsivät sen.

Mielenosoitus pidettiin. Kaikki huhtikuun 4 päivän iltana ilmestyneet porvarilliset lehdet puhuivat siitä. Sitten seuraavana päivänä, huhtikuun 5 p:nä lehtemme (ks. „Putj Pravdy” № 55) *julkaisi otteita* porvarillisista lehdistä; niissä sanottiin, että

„viime päivinä levitettiin työläisten keskuuteen suuret määrät lentolehtisiä, joissa kehoitettiin mielenosoituksellisiin esiintymisiin huhtikuun 4 p:nä, Lenan tapahtumien vuosipäivänä. Lentolehtiset olivat VSDTP:n Pietarin komitean allekirjoittamia”.

Tällaisesta porvarislehdistä otetusta lainauksesta ei lehteämme voitu haastaa oikeuteen. Loppukädessä kävi niin, että me täytimme illegaalisen puolueen päätöstä; järjestimme vallankumouksellisen mielenosoituksen ja *tuiimme* tätä työtä legaalisessa lehdessä, jota lukee neljäkymmentä tuhatta työläistä.

Entä mitä likvidaattorit tekivät?

Kuten jo sanoin, heillä ei ilmaantunut *minkäänlaisia illegaalisia* Elokuun blokin päätöksiä enempää puolen vuoden kuluessa elokuusta 1912 helmikuuhun 1913 kuin yöskään koko seuraavan vuoden kuluessa.

* Ks. tätä osaa, ss. 199—202. *Toim.*

Mistään likvidaattorien illegaalisista lentolehtisistä huhtikuun 4 päiväksi 1914 Pietarissa ei ole kukaan kuullut eivätkä porvarislehdet ole maininneet. Täytyy todeta, että porvarislehtien lausunto on *hyvin tärkeä*, sillä jos lentolehtisiä on levitetty todella suurin määrin, niin porvarislehdet saavat siitä aina tietää ja kirjoittavat siitä. Ja päinvastoin, jos lentolehtisiä on levitetty mitättömän pieni määrä, niin joukot eivät saa tietää asiasta ja porvarislehdet ovat vaii.

Näin siis likvidaattorit itse eivät tehneet mitään vallankumouksellisen mielenosoituksen järjestämiseksi huhtikuun 4 p:nä 1914. He jäivät syrjään.

Eikä siinä kaikki. Kertoessaan seuraavana päivänä mielenosoituksesta likvidaattorien julkinen lehti

ei painattanut palstoillaan sitä porvarislehtien uutista, että puolueemme Pietarin komitean nimessä oli levitetty lentolehtisiä!!

Se on uskomatonta, mutta kuitenkin totta. Ja liitän tähän oheiseksi likvidaattorien lehden vuoden 1914 huhtikuun 5 päivän numeron („Severnaja Rabotshaja Gazeta” № 48) leimatakseni mainitun tosiasian Kansainvälisen sosialistisen toimiston Toimeenpanevan komitean edessä.

Ajatelkaahan, mitä se merkitsee!! Henkilöt, jotka pauhaavat tahtovansa „yhtenäisyyttä” puolueemme kanssa, henkilöt, jotka haluavat nimittää itseään sosialidemokraateiksi, *salaavat* työläisiltä puolueemme illegaalisen järjestön, VSDTP:n Pietarin komitean *olemassaolon* sekä tämän komitean *vallankumoukselliset*, illegaaliset, maanalaiset lentolehtiset ja sen, että *se* järjesti mielenosoituksia huhtikuun 4 p:nä 1914.

Henkilöt, jotka pauhaavat „yhtenäisyyden” aikaansaamisesta puolueemme kanssa, *eivät painata* porvarillisten lehtien uutisia puolueemme Pietarin komitean allekirjoittamien *maanalaisen* lentolehtisten joukkoluontoisesta levittämisestä!

Ulkomaiden puolueisiin kuuluvat toverit käsittänevät tästä, miksi kysymyksellä maanalaisesta toiminnasta on meille niin oleellinen, perustava merkitys.

Mutta ei siinäkään kaikki. Viikon kuluttua, huhtikuun 11 p:nä 1914, likvidaattorien lehdessä („Severnaja Rabotshaja Gazeta” № 51) julkaistiin kirjoitus, jonka laatija *nimenomaan pilkkaa* „Pravdassa” huhtikuun 4 p:nä,

mielenosoituspäivänä julkaistua kirjoitusta taistelun „korkeimmista muodoista”, *pilkkaa* sitä, että „Pravda”

„on pukeutunut ajatuksensa vaikeasti ymmärrettävään muotoon”!!

Ajatelkaahan: maanalaista toimintaa alituisesti moittivien ja sättivien likvidaattorien julkinen lehti *pilkkaa* sitä, että meidän julkinen lehtemme, joka haluaa *auttaa* maanalaista toimintaa, tekee sen vain vihjausten muodossa!!

Ja siitä syystä, että lehtemme *vihjasi* „korkeimpiin muotoihin”, s.o. puolueemme Pietarin komitean järjestämään vallankumoukselliseen mielenosoitukseen, likvidaattorit nimittävät meitä julkisesti lehdessään, tuossa samassa kirjoituksessa „*seikkailijoiksi*”, vieläpä „aivan periaatteettomiksi seikkailijoiksi”, „*anarko-syndikalisteiksi*”, jotka „*provosoivat* työläisiä”!!

Minulla on hallussani kaikki asiakirjat, sekä Pietarin komitean lentolehtinen että meidän sanomalehtemme kuin myös likvidaattorien lehti. Asiaan kiinnostuneet toverit pyytäköt kääntämään nämä asiakirjat heille täydellisesti.

Ja minä sanon puolueemme Keskuskomitean nimessä sekä Venäjän järjestyneiden sosialidemokraattisten työläisten valtavan enemmistön nimessä: *ei mitään „yhtenäisyyttä” eikä mitään „rauhaa” tuollaisen likvidaattoriryhmän kanssa niin kauan kuin tuollainen lehti on olemassa!!*

Me emme voi suorittaa vallankumouksellista työtämme joukkojen keskuudessa „yhtenäisinä” tuollaisen lehten kanssa.

III

Siirryn nyt selostukseni kolmanteen osaan. Tarkasteltuani Venäjän työväen joukkoliikkeen *kokemusta*, joka on vahvistanut meidän linjamme, haluan tarkastella vastapuolen *kokemusta*.

Vastustajamme, niin likvidaattorit kuin myös ulkomaiset pikkuryhmät, sellaiset kuin Plehanovin ryhmä, haukkuvat meitä halukkaasti „*usurpaattoreiksi*”. „Vorwärts’in” * palttoilla maaliskuussa 1912 he toistivat näitä haukkumisia. Mutta meidän ei „Vorwärts” antanut vastata!!

* — „Eteenpäin”. *Totm.*

Katsokaamme, millainen poliittinen sisältö saattaa olla tuossa „usurpaattoruus“-syytöksessä.

Sanoin jo, että vuoden 1912 konferenssin kutsui koolle puolueen komitean muodostama „Venäjän organisaatio-komissio”, kun likvidaattorit olivat hajottaneet vanhan Keskuskomitean. Me pidämme ansionamme tätä illegaalisen puolueen ennalleen palauttamista, ja Venäjän työläisten enemmistö on hyväksynyt sen.

Mutta olettakaamme hetkeksi, että meidän niin lukuisat (ulkomailla oleskelevien ja pienten intelligenssiryhmien kannalta lukuisat) vastustajamme ovat oikeassa. Olettakaamme, että me olemme syyllistyneet „usurpaattoruuteen”, „hajotustyöhön” y.m.s. Eikö siinä tapauksessa olisi luonnollista odottaa, että vastustajamme *eivät sanoissa, vaan työnsä ja yhtymisensä kokemuksella* kumoavat meidän väitteemme?

Ellemme ole oikeassa väittäessämme, että puoluetta ei voida rakentaa muuten kuin likvidaattoriryhmän tahtoa vastaan, niin eikö pitäisi olettaa, että ne ryhmät ja järjestöt, jotka eivät ole yhtä mieltä kanssamme, *oman työnsä kokemuksella todistavat* mahdolliseksi yhteenliittymisen likvidaattorien kanssa?

Mutta vastustajiemme kokemus osoittaa meille kuitenkin seuraavaa. Tammikuussa 1912 illegaalisen puolueen palautti ennalleen meidän konferenssimme, jossa oli edustettuna suurin osa Venäjän järjestöistä.

Maaliskuussa 1912 yhdistyivät „Vorwärtsin” palstoilla meitä haukuskelemaan:

likvidaattorit
Bund
latvialaiset
puolalaiset
„trotskilaiset”
„vperjodilaiset”.

Eikö tunnukin olevan hyvin paljon „virtauksia” ja „ryhmiä”? Kuinka helppoa niiden olisikaan näyttää yhtenäisydellään hyvää esimerkkiä Venäjän työläisille!!

Mutta kun alettiin koota likvidaattorien „elokuun” konferenssia, niin osoittautui, että vastustajamme *eivät voi kulkea yhdessä.*

Sekä puolalaiset että Plehanov eivät suostuneet edes menemään likvidaattorien „elokuun” konferenssiin.

Miksi?

Siksi, että he *eivät voineet* sopia edes puoluejäsenyys-käsitteestä!!!

Ja jos nyt Plehanovin ryhmä tai Rosa Luxemburg tahi joku muu uskottelee itselleen ja muille, että likvidaattorien kanssa *voidaan* yhdistyä, niin me vastaamme: yrittäkääpä te, hyvät toverit, itse „yhdistyä” likvidaattorien kanssa ottaen pohjaksi puoluejäsenyyden määrittelyn *teoissa eikä sanoissa*.

Edelleen. „Vperjodilaiset” menivät elokuun konferenssiin, mutta *lähtivät pois* sieltä esittäen vastalauseen ja paljastaen konferenssin näennäisyyden.

Nyt, helmikuussa 1914, puolentoista vuoden kuluttua likvidaattorien „elokuun konferenssin” jälkeen, pidettiin Latvian puolueen kongressi. Latvialaiset ovat aina kannattaneet „yhtenäisyyttä”. Latvialaiset työläiset olivat *halunneet* työskennellä yhdessä likvidaattorien kanssa ja todistaneet sen teoilla, *kokemuksella* eivätkä sanoilla.

Ja puolitoistavuotisen kokemuksen jälkeen latvialaiset, *jääden ehdottoman neutraaleiksi*, ilmoittivat kongressissaan, että he eroavat Elokuun blokista, koska

— niin on sanottu latvialaisten kongressin päätöslauselmassa:

„Sovittelijain yritys yhdistyä hinnalla millä hyvänsä likvidaattorien kanssa (elokuun konferenssi vuonna 1912) on osoittautunut hyödyttömäksi ja yhdistäjät itse ovat joutuneet aatteelliseen ja poliittiseen riippuvaisuuteen likvidaattoreista”.

Toistakoon nyt, ken haluaa, „likvidaattorien kanssa yhdistymisen kokemusta”. Me puolestamme julistamme, että mikään yhdistyminen heidän kanssaan ei ole mahdollista, ennen kuin he luopuvat päättävästi likvidaattoruuslinjastaan.

Vihdoin sekä Trotskin ryhmä että kaukasialaiset, etuneessä heidän johtajansa An, ja vielä useat likvidaattorit (esim. „Em-El”) ovat tosiasiallisesti *irronneet* Elokuun blokista perustamalla *erillisen* aikakauslehden, „Borban”. Tällä aikakauslehdellä ei ole mitään yhteyksiä työläisiin, mutta itse olemassaolollaan, harjoittamallaan

likvidaattorien opportunistin arvostelulla, eroamisellaan likvidaattoreista tämä eilisten likvidaattorien ryhmän aika-kauslehti *on todistanut*, teoilla, kokemuksella todistanut, että likvidaattorien kanssa yhdistyminen on mahdollista.

Yhtenäisyys on mahdollista vain silloin, jos likvidaattorit suostuvat luopumaan päättävästi kaikesta taktiikastaan ja lakkaavat olemasta likvidaattoreita.

Niinpä siirryinkin esittelemään tällaisen „yhtenäisyyden” tarkkoja, muodollisia ehtoja.

IV

Tässä Keskuskomiteamme laatima sanamuoto niistä käytännöllisistä, konkreettisista ehdoista, jotka tekisivät puolueellemme mahdolliseksi „yhtenäisyyden” likvidaattorien kanssa.

Ensimmäinen ehto:

1. Joulukuussa 1908 ja tammikuussa 1910 tehdyt puolueen yhteiset päätökset likvidaattoruudesta vahvistetaan mitä päättäväisimmin ja ehdottomimmin nimenomaan likvidaattoruuteen sovellettuina.

Jotta Venäjän kaikki valveutuneet työläiset käsittäisivät tämän vahvistamisen todella vakavaksi ja lopulliseksi ja ettei myöskään jäisi sijaa minkäänlaisille kaksimielisyyksille, myönnetään, että ken tulee (varsinkin legaalissa lehdistössä) esiintymään „maanalaisuutta”, s.o. illegaalista järjestöä, vastaan, väittämään sitä „ruumiiksi”, sanomaan, ettei sitä ole olemassa, että sen palauttaminen ennalleen on taantumuksellista utopiaa j.n.e., tai yleensä jollakin tavalla madaltamaan „maanalaisuuden” osuutta ja merkitystä,— hän ansaitsee paheksumista, eikä sellaista henkilöä voida sietää illegaalisen VSDTP:n riveissä.

Myönnetään, että ken tulisi esiintymään (varsinkin legaalissa lehdistössä) „illegaalisen lehdistön mainostusta” vastaan, hän ansaitsee paheksumista, eikä sellaista henkilöä voida sietää illegaalisen puolueen riveissä. Illegaalisen puolueen jäsenenä voi olla vain se, joka vilpittömästi ja kaikkiin voimin auttaa illegaalisen lehdistön kehittämistä, illegaalisten lentolehtisten julkaisemista ynnä muuta sellaista.

Myönnetään, että ken jossain muodossa propagoi nyky-Venäjäällä „julkista” (s.o. legaalista) työväenpuoluetta — mikä objektiivisesti olisi tsaristis-monarkistinen työväenpuolue — ja heittää „julkisen puolueen” tai sen puolesta käytävän „taistelun” tunnuksen, hän ansaitsee paheksumista, eikä sellaista henkilöä voida sietää illegaalisen puolueen riveissä.

Myönnetään, että ken jossain muodossa esiintyy (varsinkin legaalisisessa lehdistössä) vallankumouksellisia joukkolakkoja vastaan (s.o. sellaisia lakkoja vastaan, joissa yhdistetään taloudellinen ja poliittinen taistelu sekä vallankumouksellinen agitaatio), vallankumouksellisia joukkokokouksia ja katumielenosoituksia vastaan, hän ansaitsee paheksumista, eikä sellaista henkilöä voida sietää illegaalisen puolueen riveissä. Tällaisiksi sietämättömiksi hyökkäilyiksi lakkojen ja mielenosoitusten johdossa olevan puolueen vallankumouksellista toimintaa vastaan katsotaan esimerkiksi se, kun legaalisisessa lehdistössä tuomitaan työläisten „lakkoiluinto” tahi „korkeimmat taistelumuodot” (= mielenosoitusten julkinen peitenimitys).

Myönnetään, että mainittuja poikkeamia sosialidemokraattiselta linjalta „porvarillisen vaikutuksen” puoleen ilmenee nimenomaan aikakauslehti „Nasha Zarjassa” ja sanomalehti „Nasha Rabotshaja Gazetassa”.

2. Myönnetään, että ken jossain muodossa (varsinkin legaalisisessa lehdistössä) julistaa demokraattista tasavaltaa ja tilanherrojen maiden konfiskointia koskevat tunnukset — nämä puolueemme ohjelmassa hyväksytyt tunnukset, jotka ovat erittäin ajankohtaisia nyky-Venäjäällä, missä tsaristinen monarkia on muuttanut perustuslain muodollisen tunnustamisen tsaarin taholta kansan pilkkaamiseksi — ken julistaa nämä tunnukset joukkoagitaatiota varten kelpaamattomiksi tahi melkein kelpaamattomiksi, hän ansaitsee paheksumista eikä voi olla illegaalisen puolueen jäsenenä.

Myönnetään, että koska liberaalinen lehdistö levittää laajalti joukkoihin reformismin aatteita, aatteita poliittisen vapauden sopeuttamisesta tsaarin monarkiaan, aatteita tsarismin vallankumouksellisen kukistamisen tarpeettomuudesta, vahingollisuudesta ja syntisyydestä, — niin on harjoitettava agitaatiota sellaisen perustuslaillisen reformin kuin liittoutumisvapauden puolesta, sitä on harjoitettava mitä laajimmassa mitassa, käsittäen selvästi työväenluokan

vihamielisyyden liberaalisten reformistien propagandalle, ja yhdistettävä agitaatio kiinteästi siihen työhön, jota tehdään tasavaltatunnuksen selittämiseksi ja levittämiseksi tunnuksena joukkojen vallankumouksellisesta rynnistyksestä tsaarin monarkiaa vastaan.

3. Myönnetään, että puolueemme, Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen jonkin osan ryhtyminen blokkiin eli liittoon *toisen* puolueen kanssa on ehdottomasti sallimatonta eikä sovi yhteen puolueeseen-kuulumisen kanssa.

Tällaiseksi sallimattomaksi blokiksi katsotaan Bundin ja likvidaattorien liittoutuminen *ei*-socialidemokraattisen puolueen, „P.P.S:n levitsan” kanssa *vastoin Puolan* socialidemokratian tahtoa ja suostumusta ja ilman VSDTP:n kongressin päätöstä.

Duumaedustaja Jagello, ollen *ei*-socialidemokraattisen puolueen jäsen, voi olla puolueemme duumaryhmän mukana, muttei lainkaan tämän duumaryhmän jäsenenä.

4. Myönnetään, että kussakin kaupungissa ja kullakin paikkakunnalla kuuluu olla vain yksi, yhteinen socialidemokraattinen järjestö, joka yhdistää kaikkiin kansallisuksiin kuuluvat työläiset ja suorittaa työtä paikallisen proletariaatin kaikilla kielillä.

Tuomitaan Bundin juutalainen kansallisseparatismi, koska Bund yhä vielä kieltäytyy — vastoin VSDTP:n Tukholman edustajakokouksen päätöstä vuodelta 1906 ja vuoden 1908 joulukuun konferenssin antamaa vahvistusta — toteuttamasta socialidemokraattisen työväen kansainvälisen yhtenäisyyden periaatetta paikkakunnilla, periaatetta, joka on niin loistavasti koeteltu Kaukasiassa vuodesta 1898 lähtien ¹³⁶.

5. Myönnetään, että työläisiä eri kansallisuuksittain karsinoiva ja hiottua nationalismia juurruttava „kansallisen kulttuuriautonomian” vaatimus, jonka VSDTP:n II kongressin (v. 1903) virallinen päätös hylkäsi, on ristiriidassa puolueen ohjelman kanssa (samoin kuin kansallisen kulttuuriautonomian salanimityskin, niin sanottu „kansallisen kehityksen vapauden turvaavien laitosten perustaminen”).

Puolueemme kaikkien paikallisten, kansallisten tahi erikoisluontoisten järjestöjen (myöskin duumaryhmän) kaikki ne päätökset, joissa on hyväksytty kansallisen kulttuuri-

autonomian periaate, kumotaan ja niiden uusiminen ilman VSDTP:n kongressin päätöstä katsotaan yhteensopimattomaksi puolueeseen kuulumisen kanssa.

6. Puolueen kaikki järjestöt ja sen kaikki julkaisut kaikilla eri kielillä kehottavat viipymättä kaikkien aatevivahteiden sosialidemokraattisia työläisiä toimeenpanemaan viipymättä *yhtenäisyyden alhaaltakäsin*, s.o. perustamaan illegaalisia sosialidemokraattisia soluja, järjestöjä ja ryhmiä paikkakunnilla tahi liittymään näihin järjestöihin siellä, missä niitä jo on. Tällöin hylätään ehdottomasti kaikkien „virtausten” federaation tai tasa-arvoisuuden periaate ja tunnustetaan periaatteeksi vain vähemmistön lojaalinen alistuminen enemmistön tahtoon. Työläisryhmiltä eri suuntausten lehdille saatujen rahalahjoitusten lukua, vuodesta 1913 alkaen, pidetään legaalisessa lehdistössä kaikkein oikeimpaan osuvana, vaikkakin likimääräisenä osoittimena työväenliikkeen eri virtausten voimasuhteista. Sen vuoksi tämä luku julkaistaan kaikissa puolueen julkaisuissa ja kaikki julkaisut kehottavat kaikkia paikallisia sosialidemokraatteja vastedes, VSDTP:n uuteen kongressiin saakka, ottamaan nämä numerotiedot ohjeekseen kaikissa käytännöllisissä toimenpiteissään.

Puolueenjäsenyyden määrittelyä koskevan kysymyksen suhteen todetaan, että vain kuuluminen illegaaliseen soluun, ryhmään tai muuhun järjestöön (samantekevää, onko se paikallinen, tehtaan vai piirin järjestö vaiko sosialidemokraattinen ryhmä legaalisessa yhdistyksessä), vain illegaalinen toiminta kokousten järjestämiseksi, puolueen päätösten pohtimiseksi ja illegaalisen kirjallisuuden levittämiseksi, *vain* se otetaan huomioon puolueenjäsenyyttä määriteltäessä.

Kaikkien ryhmien ja „virtausten” on viipymättä julkaittava aivan selvät ja määrätietoiset illegaaliset julistukset tästä asiasta.

7. Myönnetään ehdottoman sietämättömäksi kahden keskenään kilvoittelevan lehden olemassaolo samassa kaupungissa tahi samalla paikkakunnalla. Vähemmistöllä on oikeus pohtia koko puolueen tietien ohjelma-, taktiikka- ja organisaatioerimielisyyksiä väittelylehdessä, joka on perustettava erikseen, muttei saa esiintyä kilvoittelevassa sanomalehdessä ja desorganisoida siten enemmistön toimenpiteitä ja päätöksiä.

Ottaen huomioon, että pietarilaista likvidaattorien lehteä, joka on enimmäkseen porvaristolta saatujen eikä proletaaristen rahojen varassa, julkaistaan vastoin Pietarin valvutuneiden sosialidemokraattisten työläisten ilmeisen ja kiistattoman * enemmistön tahtoa ja että se aiheuttaa tavatonta desorganisaatiota kehottaessaan olemaan piittaamatta enemmistön tahdosta, todetaan välttämättömäksi lakkauttaa heti tämä lehti ja perustaa samanaikaisesti väittelylehti.

8. Vahvistetaan aivan selvästi ja ehdottomasti vuonna 1903 pidetyn II edustajakokouksen kuin myöskin vuonna 1907 pidetyn Lontoon edustajakokouksen päätöslauselma yleensä narodnikkien suuntauksen ja muun muassa sosialistivallankumouksellisten puolueen porvarillis-demokraattisesta luonteesta.

Kaikkinaiset sosialidemokraattien yhden osan blokit eli liitot tahi väliaikaiset sopimukset sosialistivallankumouksellisten (ja ylipäänsä narodnikkien) kanssa sosialidemokraattien toista osaa vastaan katsotaan ehdottomasti sallimattomiksi.

Pietarilaisten likvidaattorien menettely tuomitaan suoraan ja ehdottomasti, koska he eivät edes omassa „elokuun konferenssissaankaan” julistaneet mitään uutta sosialidemokraattien linjaa sosialistivallankumouksellisten suhteen, vaan ovat Pietarissa vakuutuslaitosten vaaleissa käyttäneet ja käyttävät sosialidemokraattisten työläisten valtaenemmistöä vastaan blokkeja ja sopimuksia sosialistivallankumouksellisten kanssa.

Myönnetään sietämättömäksi huomatuimpien likvidaattorien ja likvidaattoruutta puolustaviin pikkuryhmiin kuuluvien huomattujen sosialidemokraattien (Plehanov, Trotski y.m.) kirjallisuusliitto sosialistivallankumouksellisten kanssa, jotka pietarilaisessa „Sovremennik” aikakauslehdessä propagoivat sellaista, että „vanhat ryhmittelyt on joka tapauksessa hävitetty”, että „ei saa selvää, mihin loppuu marxilaisuus ja mistä alkaa narodnikkilaisuus” („Sovremennik” № 7, s. 76).

* Likvidaattorit ovat laskeneet lehdessään („Nasha Rabotshaja Gazeta” № 34, 13.VI.1914), että Pietarissa on 72% pravdalaista ja 28% likvidaattoreita. Tässä kummallisessa laskelmassa ei ole otettu huomioon työläisryhmien lukua, vaan sekä työläisiltä että porvareilta kerättyjen ruplien summa, joten 10.000 työläistä, jos kukin heistä on lahjoittanut 10 kopeekkaa, arvostetaan samaksi kuin 1 porvari, joka on lahjoittanut 1.000 ruplaa. Todellisuudessa oli työläisryhmien luku Pietarissa tammikuun 1 päivästä toukokuun 13 päivään 1914 pravdalaissilla 2.024 ja likvidaattoreilla 308, s.o. 86% ja 14%.

Niitä kirjailijoita, jotka haluavat olla sosialidemokraattisen puolueen jäseninä ja avustavat tätä aikakauslehteä muutenkin kuin saadakseen tarvitsemaansa tienestiä porvarillisilta julkaisuilta, kehoitetaan jäämään pois tämän aikakauslehden avustajien joukosta ja julkaisemaan siitä ilmoituksen.

9. Koska erilliset ja karsinoituneet ulkomaiset pikkuryhmät, jotka toimivat ilman joltakin Venäjän puoluejärjestöltä saatuja valtuuksia ja ilman tällaisen järjestön kanssa solmittua sopimusta, aiheuttavat tavatonta epäjärjestystä Venäjän työväenliikkeessä, katsotaan välttämättömäksi tehdä ja toteuttaa sellainen päätös, että kaikki ulkomaiset ryhmät ilman mitään poikkeusta voivat pitää yhteyttä Venäjällä toimiviin järjestöihin vain puolueen Keskuskomitean kautta.

Ne ulkomaiset ryhmät, jotka eivät alistu sosialidemokraattisen työn venäläisen keskuksen, s.o. Keskuskomitean tahoon ja aiheuttavat epäjärjestystä pitämällä yllä erikoisyhteyksiä Venäjään ohittaen Keskuskomitean, eivät saa käyttää VSDTP:n nimeä.

Ulkomaille on perustettava ulkomailla toimitettujen rahakeräysten kustannuksella sosialidemokraattinen väittelylehti, jossa kaikin puolin pohditaan sensuurin ulottumattomissa ohjelma-, taktiikka- ja organisaatiokysymyksiä.

On vahvistettava ja ehdottomasti toteutettava se puolueen sääntöjen (3. §) määräys, että vain „vahvistetulla puoluejärjestöllä on oikeus julkaista puoluekirjallisuutta”.

10. Myönnetään kaikille sosialidemokraateille ehdottoman velvoittavaksi Lontoon KK:n (tammikuun alussa 1908) yksimielisesti hyväksymä päätöslauselma, jossa sanotaan: „koko nykytilanteesta juontuva sosialidemokraattien voimaperäinen työ ammatillisessa liikkeessä on suoritettava Lontoon * ja Stuttgartin ** päätöslauselmien hengessä, t.s. ei missään tapauksessa sellaisessa hengessä, että periaatteessa tunnustettaisiin ammattiliittojen neutraalisuus eli puolueettomuus, vaan päinvastoin sellaisessa hengessä, että pyritään herkeämättä lähentämään ammattiliitot ja sosialidemokraattinen puolue mitä kiinteimmin toisiinsa”.

* s.o. vuonna 1907 pidetyn VSDTP:n Lontoon edustajakokouksen päätöslauselman.

** s.o. vuonna 1907 pidetyn Stuttgartin kansainvälisen sosialistikongressin päätöslauselman.

Myönnetään, että yritykset harjoittaa ammattiliitoissa agitaatiota illegaalista VSDTP:tä vastaan eivät sovi yhteen puolueeseen kuulumisen kanssa.

Likvidaattorit antavat lupauksen, etteivät he kehota alistumattomuuteen ammattiliittojen hallintoja kohtaan, alistuvat lojaalisesti ammattiliittojen marxilaisen enemmistön tahtoon eivätkä missään tapauksessa järjestä rinnakkaisia, hajottavia ammattiliittoja.

Sama koskee myös työskentelyä erilaisissa työväen yhdistyksissä — klubeissa j.n.e.

Kaikki sosialidemokraatit ovat velvolliset kuulumaan illegaaliin sosialidemokraattisiin soluihin kunkin ammattiliiton, kulttuuri- ja valistusseuran y.m.s. sisällä. Illegaalisen puolueen päätökset ovat näille soluille velvoittavia.

Myönnetään, että kaikki sosialidemokraatit ovat velvolliset taistelemaan ammattiliittojen kansallisen tunnusmerkin mukaan jakamista *vastaan*.

11. Myönnetään, että lehdessä esiintymiset sitä edustustoa vastaan, jonka pietarilaiset työläiset ovat valinneet vakuutuslaitoksiin (Yleisvenäläiseen vakuutusneuvostoon, Pääkaupungin vakuutustoimistoon y.m.), ja kehotukset olla alistumatta sen määräyksiin j.n.e. ovat *sallimattomia*. Myönnetään, että tämän työläisedustuston hyväksymä vakuutusohjelma on *pakollinen*.

Aikakauslehti „Strahovanije Rabotshih”¹³⁷, joka kilvoittelee työläisten vakuutusedustuston virallista äänenkannattajaa („Voprosy Strahovanija”) vastaan, lakkautetaan.

12. Kaukasian sosialidemokraattien on tunnustettava, että agitaatio kansallisen kulttuuriautonomian puolesta, jonka VSDTP:n ohjelma on hylännyt, on sallimatonta.

Kaukasian sosialidemokraattien on annettava lupaus, etteivät he riko sitä periaatetta, jonka mukaan kussakin kaupungissa täytyy olla yhteinen internationaalinen järjestö, eivätkä missään tapauksessa — enempää poliittisessa kuin ammatillisessa järjestössä — ryhdy jakamaan työläisiä kansallisuuksittain.

13. Valtakunnanduuman kuuden jäsenen (Tshheidzen ryhmän) ja myös edustaja Burjanovin on hyväksyttävä kaikki edellä mainitut ehdot.

Tshheidzen ryhmän on ilmoitettava Duuman puhujakorokkeelta, että Venäjän sosialidemokratian ohjelman

mukaisesti se *peruu* julistamansa „kansallisen kulttuuriautonomian” (ja sen salanimityksen: „laitokset” j.n.e.).

Tshheidzen ryhmän täytyy tunnustaa puolueen tammikuun konferenssissa 1912 valitun Keskuskomitean johto, kaikkien puoluepäätösten velvoittavuus tälle ryhmälle sekä Keskuskomitean veto *-oikeus.

Siinä ne ehdot, joilla puolueemme Keskuskomitea pitää mahdollisena yhtenäisyyden aikaansaamista ja ottaa aloit- taakseen kampanjan yhtenäisyyden hyväksi. Sen likvidaattoriryhmän kanssa, joka julkaisee „Nasha Zarjaa” ja „Nasha Rabotshaja Gazetaa”, tämän ryhmän *nykyisen* taktiikan vallitessa me katsomme kaikki neuvottelut ja yhteydet kerrassaan mahdottomiksi. Kaikkia muita ryhmiä, virtauksia, fraktioita ja laitoksia, jotka puolustavat likvi- daattoreita tai propagoivat yhtenäisyyden tai kompromis- sien aikaansaamista likvidaattorien kanssa, me pidämme fiktioina — sen poliittisen realiteetin kannalta, mikä niillä on Venäjän työväenliikkeessä.

Me julistamme, että jos Venäjän työväenluokalle syöte- tään sanallisia vakuutteluja ja lupauksia, että yhtenäisyyden aikaansaaminen likvidaattorien ryhmän kanssa on mahdol- lista ja helppoa, niin se on perin huono palvelus asialle ja merkitsee fraasien esittämistä realiteetiksi.

Sen vuoksi teemme seuraavan käytännöllisen ehdotuksen.

Puolueessamme herätettiin jo vuosi sitten kysymys puo- luekongressin koolle kutsumisesta. Tämä asia saatettiin tie- toon VSDTP:n Keskuskomiteassa kesällä 1913 pidetyn neu- vottelukokouksen päätöslauselmissa. Nyt tämä kongressin koollekutsumissuunnitelma on jo lähellä toteutumista. Puo- lueemme kongressi ¹³⁸ pidetään luultavasti lähitulevaisuu- dessa, heti Wienin kongressin jälkeen tai ehkenpä sen aikana. Luonnollisesti pyydämme tovereita olemaan julkai- sematta ja puhumatta mitään tästä asiasta. Jos vangitsemi- set osoittautuvat hyvin laajoiksi, niin mahdollisesti kongres- sin asemesta pidetään konferenssi.

Niinpä siis, kieltäytyen kaikista likvidaattoreihin tai heidän puolustajiinsa lähentävistä toimenpiteistä *niin*

* — veto — kiellän; tässä tapauksessa tarkoittaa Keskuskomitean oikeutta kumota jokin päätös. *Toim.*

kauan kuin edellä mainitut ehdot ovat täyttämättä, me kehotamme kaikkia ryhmiä, virtauksia ja fraktioita, jotka pitävät — toisin kuin me — mahdollisena yhtenäisyyden tai rauhan tahi kompromissin aikaansaamista nykyisen likvidaattoriryhmän kanssa, sen säilyttäessä nykyisen taktiikkansa sellaisena kuin se on,— kehotamme kaikkia näitä ryhmiä käyttämään hyväkseen Wienin kongressia asettamiemme ehtojen yhteistä virallista pohdintaa varten.

Ne, jotka propagoivat rauhan tai kompromissin aikaansaamista likvidaattorien kanssa, älkööt rajoittuko propagointiin, vaan todistakoot *teoilla*, että yhtenäisyys nykyisten likvidaattorien kanssa on mahdollista.

Me puolestamme olemme hyvin iloisia, jos saamme puolueemme kongressissa tai konferenssissa ilmoittaa Venäjän työläisten neljän viidesosan edustajille kaikkien likvidaattoreita puolustavien ryhmien ja likvidaattoriryhmän yhteisen neuvottelukokouksen tuloksista.

14. Lopuksi minun on kajottava vielä erääseen seikkaan, joka on kovin epämiellyttävä, mutta jota ei voida sivuuttaa, kun vaihdetaan lojaalisti ja avomielisesti mielipiteitä sosialidemokraattisesta yhtenäisyydestä Venäjällä.

Asia on seuraava.

Meidän vastustajamme, likvidaattorit, käyvät lehdistönsään vimmittua henkilökohtaista kampanjaa muutamia puolueemme jäseniä vastaan syyttäen heitä julkisesti ja joukkojen edessä jos jonkinlaisista epärehellisistä, katalista ja rikollisista teoista tahi kertoen lehdessään „huhuja” tuollaisista teoista. Puolueemme lehdistö vastaa noihin hyökkäilyihin sanoen likvidaattoreita — ja varsinkin heidän kahta johtajaansa Dania ja Martovia — parjaajiksi, sanoen sen suoraan, selvästi ja puolueemme Keskuskomitean nimessä.

Ei ole vaikea kuvitella, millaista desorganisaatiota ja turmelusta likvidaattorien moinen „kampanja” tuo joukkoihin; siihen me olemme vastanneet ja tulemme aina vastaamaan pitäen kiinni periaatteesta: „à corsaire — corsaire et demi” *. Mainitsemme lyhyesti neljä esimerkkiä:

1) L. Martov julkaisi Pariisissa vuonna 1911 kirjasen „Pelastajia vaiko lakkauttajia”, joka sisälsi pääasiassa syytöksiä Leniniä vastaan epärehellisistä ja rikollisista teoista. Martov toimitti tämän kirjasen saksannoksen Kautskylle,

* Vapaasti käännettynä: „kova kovaa vastaan”. *Toim.*

joka oli siihen aikaan erotumarina eräässä Venäjän sosialidemokratian kiistakysymyksessä. Kirjeessään Lunatsharskille („Vperjod” ryhmä) Kautsky nimitti tätä Martovin kirjasta „iljettäväksi”, ja Plehanov saattoi tämän lausunnon julkisuuteen venäläisessä sosialidemokraattisessa lehdistössä. Nyt likvidaattorien lehti on alkanut vähitellen, vihausten muodossa päästää tuon kirjasen sisältöä venäläisen yleisön tietoon.

2) Vuonna 1913 ja aivan tähän päivään asti likvidaattorien lehti on syyttänyt julkisesti epärehellisydestä puolueemme jäsentä Danskia, vakuutuslaitosten työntekijää. Syytökseen on antanut aihetta se, että Danskil palveli yksityisisännän, työnantajan järjestössä, oli porvariston palveluksessa. Puolueemme on useiden laitosten avulla („Pravdan” ja aikakauslehti „Prosveshtshenijen” toimitus, Venäjän sosialidemokraattinen työväenryhmä Valta-kunnanduudessa, muutamat ammattiliitot j.n.e.) tarkastanut nuo syytökset ja todennut, että Danskil siirtyi vähitellen työnantajien palveluksesta työväenluokan palvelukseen ollen ensin „Pravdan” anonyymina avustajana. Kun Danskil liittyi lopullisesti puolueeseemme, kehoitettiin häntä puolueemme päätösten mukaisesti eroamaan kokonaan työnantajan järjestöstä. Danskil teki sen, erosi palveluksesta. Keskuskomitean nimessä toistan vielä kerran, että puolueemme pitää häntä rehellisenä toverina eikä salli kenenkään rankaisematta tahria hänen kunniaansa. Syyttäessään likvidaattoreita Danskiln parhaamisesta meidän lehdistömme osoitti, että likvidaattorit ovat tässä tapauksessa erikoisen epärehellisiä, sillä itse Martov kirjoittelee vakituisesti porvarislehteen käyttäen toista salanimeä (esitän tässä tosiasian täydellisesti: *Jegorov* „Kijevskaja Myslissa”) ja likvidaattorien lehden lähimmistä avustajista *Jezhov* palveli työnantajan liitossa ja *Jermanski* palveli tai palvelee edelleenkin.

3) Duuman jäsen Malinovskil lähti äkkiä, syytää selittämättä, pois Duumasta, luopui valtuuksistaan. Työläisemme kutsuivat kokoon paikalliset ja keskuksen johtavat elimet ja tuomitsivat Malinovskiln erotettavaksi puolueesta, koska hän oli poistunut taistelupaikalta hajottavalla, karkurin tavalla, antamatta selitystä ja ennen kuin asia oli ennakkolta käsitelty kollegiossa. Likvidaattorien lehti ryhtyi silloin julkaisemaan anonyymeja huhuja, että Malinovskil on

provokaattori, ja vaati nämä huhut tarkastettaviksi ryhmien kesken. Keskuskomiteamme ilmoitti menevänsä takuuseen Malinovskista, tutkineensa huhut ja menevänsä takuuseen siitä, että Dan ja Martov harjoittavat häpeällistä parjausta. Mihinkään likvidaattorien kanssa yhteisiin komissioihin Keskuskomitea ei tule, vaan se syyttää, samoin kuin Moskovan 10 ammattiliiton edustajatkin, parjauksesta niitä henkilöitä, jotka rohkenevat päästää lehtiin anonyymeja „*huhuja*” provokaatiosta sen sijaan, että järjestötietä toimittaisivat nämä huhut joko meidän Keskuskomiteallemme *tahi omalle* Keskuskomitealleen („Organisaatiokomitealle”), Bundille ja likvidaattoreihin luottavien ryhmien kollektiiveille huhujen tarkastamiseksi *kollegioissa* ja vastuunalaisissa elimissä. Burtsev ilmoitti, ettei hän usko huhuihin. Meidän Keskuskomiteamme tutkimuslautakunta ilmoitti julkaisevansa tiedot näiden huhujen levittäjistä. Voin vain lisätä, että nämä levittäjät ovat *likvidaattoreita*.

4) Likvidaattorien lehti julkaisi hiljattain II Duuman entisen jäsenen Aleksinkin avoimen kirjeen, jossa syytetään petturuudesta toveri Antonovia, pakkotyölaitoksessa ollutta puolueemme jäsentä. Toveri Antonovin käyttäytyminen on kuitenkin todettu moitteettomaksi niin hänen karkotustoveriensä asettamassa komiteassa kuin myös puolueen Keskuskomitean päätöksessä, vv. 1907—1908 Suomessa, jolloin Keskuskomiteaan kuuluivat myös menshevikit (s.o. nykyiset likvidaattorit) ja kaikki „kansalliset järjestöt”. Lehtiemme vastaus merkitsee taaskin Danin ja Martovin syyttämistä parjauksen levittämisestä.

Minun on Keskuskomitean toimeksiannosta tehtävä Kansainvälisen sosialistisen toimiston Toimeenpanevalle komitealle käytännöllinen ehdotus tämän johdosta. Me pidämme likvidaattorien menettelytapoja eräänlaisena puolueesta erotettujen henkilöiden käyttämänä poliittisen taistelun keinona. Sen vuoksi emme luota asian „parantamiseen” moraalisaarnojen avulla. Mutta kun likvidaattoreita suojelevat laitokset (esimerkiksi „Organisaatiokomitea” ja Bund sekä Trotski) ja samoin myös lukuisat ulkomaiset ryhmät (Plehanov mukaanluettuna) puhuvat meille näiden likvidaattorien kanssa aikaansaataavasta „*yhtenäisyydestä*”, niin me teemme heille Kansainvälisen sosialistisen toimiston Toimeenpaneavassa komiteassa seuraavan ehdotuksen:

sanokoot avoimesti ja julkisesti, kiertelemättä, hyväksyvätkö he likvidaattorien „kampanjan” kaikki mainitut 4 kohtaa (joihin likvidaattorit vielä varmasti lisäävät 44 kohtaa) vai eivätkö hyväksy.

Elleivät hyväksy, niin saakoot Venäjän työläiset tietää sen.

Jos hyväksyvät, niin *kaikki* ne ryhmät, jotka ehdottavat meille „yhtenäisyyttä” eli kompromissia likvidaattorien kanssa, valitkoot yhteisen komission ja laatikoot puolueemme tiettyjä jäseniä vastaan perustellun, asiallisen, avoimen syytöksen heidän epärehellisistä teoistaan. Me jätämme tämän syytöksen puolueemme kongressille sekä kehoitamme kaikkien likvidaattoreita suojelevien ryhmien muodostaman komission edustajia tulemaan kongressiimme ja esittämään todistuksensa.

Katsomme velvollisuudeksemme ilmoittaa, että ellei sitä tehdä, niin puolueessamme tulee vahvistumaan se puolueemme riveissä jo nyt ilmaistu mielipide, että kaikki likvidaattorien kanssa aikaansaataavaa „yhtenäisyyttä” puolustavat ryhmät *salaa* kannattavat parhaajia.

Venäjän valvutuneiden työläisten enemmistön nimessä me tulemme puolustamaan puoluejärjestöämme hajottajilta, emmekä me tunnusta muuta puolustuskeinoa kuin sen, mitä olemme käyttäneet ja mikä ylempänä mainittiin (ellei puhuta porvarillisesta oikeudesta, johon me turvaudumme heti ensi tilaisuudessa).

Tähän päättyy selostukseni, jonka tein Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen Keskuskomitean toimeksiannosta. Katson voivani tehdä siitä yhteenvedon kahden lyhyen teesin muodossa:

Muodollisesti tilanne on tällainen. Puolueemme, joka palautettiin ennalleen vuoden 1912 tammikuun konferenssissa likvidaattorien ryhmän vastarinnasta huolimatta, erotti heidät puolueesta. Venäjän valvutuneiden työläisten valtaenemmistö on sen *jälkeen*, 2½ vuotta jatkuneen liikkeen jälkeen hyväksynyt meidän puoluelinjamme. Sen vuoksi meillä on täysi syy olla vielä varmemmin kuin aikaisemmin vakuuttuneita linjamme oikeellisuudesta, *emmekä me siitä peräänny*. Jos likvidaattorit ja heitä puolustavat ryhmät haluavat, että me peruuttaisimme päätöslauselman likvidaattorien erottamisesta puolueesta, niin Keskuskomiteamme on valmis esittämään puolueemme

kongressille vastaavan ehdotuksen ja puolustamaan sitä *vain* mainitsemillani ehdoilla.

Materiaalisesti, s.o. asian olemuksen kannalta, tilanne on tällainen. Venäjä elää porvarillisten vallankumousten aikakautta, jolloin horjuvat intelligenssiryhmät ovat joskus taipuvaisia pitämään itseään sosialidemokraatteina tahi tukemaan sitä sosialidemokratian sisällä ilmenevää opportunistista virtausta, jota vastaan puolueemme on taistellut 20 vuotta („ekonomismi” vuosina 1895—1902; „menshevismi” vuosina 1903—1908 ja „likvidaattoruus” vuosina 1908—1914). Likvidaattorien Elokuun (1912) blokin ja sen hajoamisen antama kokemus osoitti, että likvidaattorit ja heidän puolustajansa itse eivät kerta kaikkiaan kykene muodostamaan mitään puoluetta eivätkä järjestöä. Vain taistelussa näitä ryhmiä vastaan on muodostumassa ja voi muodostua todellinen työväen sosialidemokraattinen puolue Venäjällä, puolue, joka on jo nyt, tavattoman suurista vaikeuksista huolimatta, yhdistänyt ympärilleen $\frac{8}{10}$ valveutuneista työläisistä (kun lasketaan vain sosialidemokraatit) tahi $\frac{7}{10}$ (kun otetaan lukuun sekä sosdemit että eserrät).

Liitettä

OHJEITA

I. PRIVÉES * HUOMAUTUKSIA

Kysymyksestä, mitä tekemistä „yhtenäisyyden” kanssa on numerotiedoilla siitä, kulkeeko pravdalaisten mukana tai oikeammin kuuluuko pravdalaisiin työläisten enemmistö vai vähemmistö Venäjällä, on mainittava:

1. Kun tietty puolue tai ryhmä esittää selvästi ja tarkasti ohjelman tahi taktiikan, johon puolueemme ei voi periaatteellisesti suostua, niin kysymyksellä enemmistöstä ei tietenkään ole merkitystä. Esimerkiksi jos eserrien puolue (vasemmistonarodnikit), joka eroaa meidän puolueestamme sekä ohjelman että taktiikan puolesta, saisi puolelleen Venäjän työväen enemmistön, niin tämä ei suinkaan saisi meitä perääntymään linjaltamme. Sama koskee myös suoranaisia ja määrätietoisia „maanalaisuuden” (=illegaalisen puolueen) kieltäjiä nykyisellä Venäjällä.

Mutta muutamat sosialidemokraattien ryhmät ja osa likvidaattoreista väittävät, ettei niiden ja meidän välillä ole sovittamattomia periaatteellisia ristiriitoja. Sellaisille ryhmille ja henkilöille meidän täytyy osoittaa heidän epäjohdonmukaisuutensa, jos he kieltäytyvät alistumasta enemmistön tahtoon.

2. Siitä, että taktiikka- ja organisaatiolinjamme on oikea, meidät on saanut vakuuttuneiksi ennen kaikkea monivuotinen tutustumisemme Venäjän sosialidemokraattiseen työväenliikkeeseen ja osallistumisemme siihen sekä niin ikään teoreettiset, marxilaiset vakaumuksemme. Mutta olemme sitä mieltä, että *joukkoluontoisen* työväenliikkeen käytäntö on ainakin yhtä tärkeää kuin teoria ja että vain tämä käytäntö voi muodostua periaatteidemme vakavaksi

* — erillisiä. *Toim.*

tarkastukseksi. „On harmaat, ystäväni, kaikki teoriat, elämän kultapuu vain ikivihannoiva” (Faust). Senpä vuoksi se tosiasia, että kun on 2¹/₂ vuotta taisteltu likvidaattoruutta ja sen liittolaisia vastaan, niin ⁴/₅ valvutuneista työläisistä esiintyy „pravdalaisuuden” puolesta,— se tosiasia voimistaa vakaumustamme, että linjamme on oikea, ja tekee tämän vakaumuksen järkähtämättömäksi.

3. Meillä Venäjällä melkein jokainen ryhmä eli „fraktio” (vanha nimitys) syyttää toista siitä, että se *ei* ole työväen, vaan porvarisintelligenssin ryhmä. Me pidämme tätä syytöstä tahi oikeammin tätä näkökohtaa, tätä mainintaa tuon tai tämän ryhmän yhteiskunnallisesta merkityksestä *periaatteellisesti äärettömän tärkeänä*. Mutta juuri siksi, että pidämme sitä äärettömän tärkeänä, me katsomme velvollisuudeksemme vahvistaa *meidän* mieliteemme toisten ryhmien yhteiskunnallisesta merkityksestä *objektiivisilla* tosiasioilla eikä heittä perustelematonta väitettä. Sillä objektiiviset tosiasiat todistavat ehdottomasti ja kumoamattomasti, että *vain* pravdalaisuus on *työväen* suuntaus Venäjällä, kun taas likvidaattoruus ja eserräläisyys ovat *todellisuudessa* porvarisintelligenssin suuntauksia.

II. PRIVEES HUOMAUTUKSIA

Jos joku (samantekevää, joku Kansainvälisestä sosialistisesta toimistosta tai vastustajista) yrittää „jäävätä” tahi *lykätä syrjään* numerotiedot meidän enemmistöstämme, objektiiviset numerotiedot, niin on välttämättä pyydyttävä puheenvuoro virallisen ilmoituksen tekemistä varten koko valtuuskunnan nimessä, seuraavansisältöisen virallisen vastalauseen esittämiseksi:

Esitämme jyrkän vastalauseen sellaista lausuntoa (tahi yrittystä, viittausta y.m.s.) vastaan, että meidän objektiivisia numerotietojamme siitä, kenen mukana Venäjän valvutuneiden työläisten valtaenemmistö kulkee, ei muka voida ottaa käsiteltäväksi Toimeenpaneavassa komiteassa, koska se ei ole niitä tarkastanut (tahi koska ne eivät kuulu yhtenäisyyskysymykseen). Me päinvastoin olemme sitä mieltä, että koko Internationalen ilmeinen mielenkiinto ja KST:n päätöslauselmassa (joulukuu 1913) selvästi ilmaistu KST:n tahto edellyttää mitä täydellisimpien, täsmällisimpien ja asiakir-

joilla vahvistettujen tietojen saantia Venäjän työväenliikkeen todellisesta tilasta.

Olemme sitä mieltä, että vastustajamme, jotka tiesivät KST:n joulukuun päätöksen, eivät ole täyttäneet velvollisuuttaan, koska he eivät ole tähän mennessä keränneet itsenäisesti objektiivisia tietoja Venäjän työväenliikkeestä.

Esitämme mielipiteenämme, että tämän jälkeen, kun тов. Vandervelde on tehnyt onnistuneen matkansa Venäjälle, ei ole mitään epäilystä siitä, etteikö KST:n Toimeenpaneva komitea voisi тов. Vandervelden kautta aivan laillisesti lähettää avointa kirjettä kaikille Venäjän työväenlehtien (tai työväenlehdiksi haluavien) toimituksille ja Venäjän kaikkien laillisten työväenyhdistysten hallintojen kaikille jäsenille saadakseen välittömästi lähteestä tiedot siitä, miten Venäjän valvutuneet työläiset jakautuvat pravdalaisiin, likvidaattoreihin, eserriin (vasemmistonarodnikkeihin) ja muihin suuntauksiin.

Ilman tällaisia objektiivisia tietoja ei erillisten „ryhmien” edustajien subjektiivisilla lausunnoilla ole kerrassaan mitään arvoa.

III. EI SELOSTUKSEEN

Muutamista latvialaisten edustajakokouksessa esitetyistä likvidaattorien hajallisista lausunnoista sekä lehdissä olleista viittauksista päätellen eräänä heidän „yhdistymis”-puijauksensa suunnitelmana on „yhteisen edustajakokouksen” suunnitelma.

Tämä suunnitelma, jonka ilmeisenä tarkoituksena on pyydystää luottavaisia ulkomaalaisia, on osapuulleen seuraavanlainen: joko järjestetään „federatiivinen” organisaatiokomitea yhteisen edustajakokouksen koollekutsumiseksi tai „täydennetään” puolueemme Keskuskomiteaa jonkin likvidaattorijärjestön edustajilla yhteisen edustajakokouksen koollekutsumista varten.

Tämä suunnitelma ei kerta kaikkiaan kelpaa meille missään muodossa, ja jos se tavalla tai toisella nostetaan esiin „konferenssissa” Brysselissä, niin Keskuskomitean valtuuskunnan pitää ilmoittaa:

Me emme voi suostua kerrassaan mihinkään toimenpiteisiin yhteisen edustajakokouksen tai federaation tahi vaikkapa vähäisenkin lähentymisen aikaansaamiseksi ennen

kuin likvidaattorien ryhmä täyttää asettamamme ehdot. Sillä muuten kuin näiden ehtojen täyttämisen *jälkeen* me emme voi osoittaa *pienintäkään* luottamusta likvidaattorien ryhmälle, joka on erotettu puolueesta ja joka jatkaa lehdessään joka päivä hajottavaa työtä.

Jos osoittaisimme luottamusta tälle ryhmälle, niin se merkitsisi ryhmän *kannustamista* jatkamaan hajotustyötään. Mutta me vaadimme — edustajakokoustemme, neuvottelukokoustemme ja Keskuskomitean päätösten perusteella — *lopettamaan* likvidaattorien tuollaisen toiminnan pitäen tätä „rauhan” *conditio sine qua non* *.

Se, että virallisesti puolueesta erottamatta jääneet ryhmät tai järjestöt (esim. Bund tahi Kaukasian aluebyroo taikka duumaedustajien „kuusikko” j.n.e.) suojelevat likvidaattoreita, ei muuta asiaa hitustakaan. Venäjällä suoritettavan työn kannalta oleellinen ja reaalinen merkitys on *vain* tuolla likvidaattorien ryhmällä lehtineen, joka kehottaa rikkomaan enemmistön tahtoa vastaan.

Jos Bund, Tshheidzen y.m. duumaedustaja-„kuusikko”, Kaukasian aluekomitea tai Trotski tahi Organisaatiokomitea taikka kuka hyvänsä tahtoo lähentyä meihin, niin *saa-koon* ensin likvidaattorien ryhmän hyväksymään ehtomme tahi tuomitkoon päättävästi tuon ryhmän ja katkaiskoon suhteensa siihen. Ilman sitä ei voi olla puhettakaan *pienimmistäkään* askelista, jotka ilmentäisivät luottamustamme likvidaattorien ryhmään.

Ne, jotka todellakin tahtovat yhtenäisyyttä Venäjän sosialidemokratian kanssa, älkööt rakentako itselleen mitään harhakuvia ja älkööt uskoko subjektiivisiin vakuutteluihin, lupauksiin y.m.s. Yhtenäisyyteen on olemassa yksi ja vain yksi tie: vähemmistö, joka on poistunut illegaalisesta puolueesta ja joka hajottaa puoluetta ja yrittää tehdä tyhjäksi enemmistön työn ja tahdon, on saatava luopumaan menettelytavoistaan ja *osoittamaan teoilla*, että se haluaa kunnioittaa enemmistön tahtoa.

Mikään suoranainen tai välillinen likvidaattorien ryhmän rohkaiseminen jatkamaan *nykyistä* menettelyään tai se, että siinä herätetään toivoa tämän ryhmän kanssa aikaansaattavan „federaation” tai „sovinnon” tahi „yhteisen edustajakokouksen” taikka „lähentymisen” y.m.s. mahdolli-

* — välttämättömänä ehtona. *Toim.*

suudesta *ennen* kuin se lopettaa nykyisen toimintansa ja *todellisuudessa* alistuu enemmistön tahtoon, ei johda mihinkään tulokseen. Venäjän sosialidemokraattisten työläisten puolue, joka on yhdistänyt ympärilleen $\frac{4}{5}$ valvutuneista työläisistä, *ei salli* rikkoa tahtoaan vastaan.

Niiden ryhmien ja laitosten, jotka „vakuuttelevat” itselleen sekä muille, etteivät likvidaattorit ole niinkään pahoja (Bund, Organisaatiokomitea, Kaukasian aluekomitea), täytyy oppia ymmärtämään, että me emme tarvitse sanoja, vaan tekoja. Järjestäkööt *ne*, jos luottavat likvidaattoreihin, *oman* edustajakokouksensa heidän kanssaan, esittäkööt tälle edustajakokoukselle *meidän* ehtomme, saakoot likvidaattorit antamaan myönteisen vastauksen ja täyttämään nämä ehdot käytännössä. Me katsomme, minkälaiset ovat tulokset, me odotamme *tekoja*, mutta lupauksiin emme usko.

Sen jälkeen, kun ehtomme on todella täytetty, ja vain sen jälkeen ovat yhteinen edustajakokous ja sitä lähentävät toimenpiteet mahdollisia.

Ulkomaalaiset sosialistiverit erehtyvät joskus erikoisen pahasti, kun he luulevat auttavansa yhtenäisyysasiaa herättämällä likvidaattoreissa toivoa, että me rupeamme työskentelemään likvidaattorien kanssa, vaikka nämä *eivät* muuta täydellisesti ja radikaalisesti menettelyään, vaikka he *eivät* alistu enemmistön tahtoon. Tällainen taktiikka merkitsee objektiivisesti hajottajien auttamista eikä yhtenäisyyden auttamista.

Asettamamme ehdot ovat meidän luonnoksemme „pacte d’unité” (yhtenäisyys sopimusta) varten, eikä voi olla puhettakaan mistään lähentymisestä, ennen kuin likvidaattorit allekirjoittavat tämän sopimuksen, ennen kuin he todella täyttävät sen.

IV

Kysymykseen mielenosoituksesta 4.IV.1914*. 1) Olen tilannut vielä Pietarista (Popoville) „Stoikaja Myslin” (eserräläinen) 18. numeron sekä porvarilliset lehdet 4—5.IV.1914. Jos ne saadaan, niin ne pitäisi käyttää selostuksen asiakirjojen täydennykseksi.

* Ks. tätä osaa, ss. 502—505. *Toim.*

Me emme väitä, etteivät likvidaattorit ole milloinkaan julkaisseet lentolehtisiä. Heillä oli lentolehtinen toukokuussa 1913 (wieniläinen), mutta v. 1914, kuten *pietarilaiset sanovat*, ei heillä ole ollut. Kerrotaan, että oli yksi lakosta.

Mutta *yksi* tyypillisistä illegaalisen toiminnan jarruttamistapauksista oli 4.IV.1914.

Jos Plehanov tai Rubanovitsh haluavat esiintyä, niin äänestämmekö me heidän läsnäolonsa *puolesta*? Minä vastaisin: „me äänestäisimme *vastaan*, sillä Rubanovitsh ei ole sosialidemokraatti ja Plehanov taas *ei edusta ketään Venäjältä*. Mutta koska selostuksessamme on suoranainen hyökkäys Plehanovin ryhmää ja Rubanovitshin suuntausta vastaan, niin emme halua äänestää vastaan, vaan *pidättäydymme*”.

Entä takeet vähemmistölle? kysytään meiltä.

„Ei, me emme suostu puhumaan puolueesta erotetun likvidaattoriryhmän kanssa, emme tämän ryhmän johdosta emmekä mistään takeista. Me itse vaadimme takeita likvidaattoreilta ja heidän ystäviltyään”.

N. B.*: ehtojemme yleisenä henkenä on taistelu *vanhasta* poikkeamisia ja *uuteen puolueeseen kääntymistä* vastaan. Nous ne marchons pas! ** Vertaa Axelrodia „*puolureformista eli oikeammin puoluevallankumouksesta*” ***.

N. B. ||| Ken kirjoittaa näin, hän on naurettava, jos hän valittaa kahtiajakaantumista!!!

Onko „*Venäjän SDTP*” laillinen ilman kansallisia?
Se on laillinen, sillä se oli *Venäjän* puolue vuodesta 1898 vuoteen 1903 ilman puolalaisia ja latvialaisia ja vuo-

* — Nota bene — huomatkkaa. *Toim.*

** — Me emme ole suostuvaisia! *Toim.*

*** Ks. Teokset, 18. osa, ss. 160—171. *Toim.*

desta 1903 vuoteen 1906 ilman puolalaisia, latvialaisia ja BUNDia!

Me emme ole erottaneet kansallisia, he ovat itse lähteneet pois likvidaattorien vuoksi. Tant pis pour eux!! *

Konferenssin pöytäkirjojen julkaisemisen puolesta on taisteltava *kaikin voimin* ja on jätettävä *kirjallinen* vastalause, jos kieltäydytään (jos kieltäytyvät yleensä, niin on vaadittava julkaisemaan meidän päätöslauselmamme — *me julkaisemme kuitenkin* — sekä *vastapuolen päätöslauselmat* (tällöin Toimeenpaneva komitea voi jättää pois „henkilöllisyydet”).

Meillä on yksi ainoa tarkoitusperä: pakottaa likvidaattorit + Bund + P.P.S. + Plehanov *muotoilemaan* vastapuolen päätöslauselmat ja ehdotukset. Me taas emme suostu *mistään hinnasta mihinkään*, vaan poistumme, *luvaten* esittää kongressillemme *kalliiden toveriemme „vastaehdotukset”*.

Kaikkein tärkeintä on korostaa (mieluummin vastauksessa), että meidän „ehtomme” pääpiirteissään ovat *työlläiset jo kauan sitten julkaisseet*. Lähetän Popoville vastaavat „Pravdan” numerot.

Millainen Brysselin konferenssin työjärjestys olisi meidän kannaltamme katsoen toivottava?

Ensin *kaikkien* järjestöjen ja ryhmien selostukset, mikä ottaa melko paljon aikaa. Sitten lyhyet puheenvuorot, ja sen jälkeen *kaikki* järjestöt ja ryhmät *muotoilevat konkreettiset* ehdotuksensa.

Kun kaikki konferenssin osanottajat ovat muotoilleet konkreettiset ehdotuksensa, niin sanokoon sitten jokainen, pitääkö hän *näiden ehdotusten pohjalla* mahdollisena ottaa uusia askeleita lähentymiseen tahi

* — Sitä pahempi helle! Toim.

keskustelua lähentymisestä vai esittääkö hän *kaikki* ehdotukset järjestölleen pitäen lähentymistä mahdottomana.

On selvää, että me puolestamme *emme hyväksy ainakaan* likvidaattorien, Bundin, Rosan ja Plehanovin (emmekä myöskään Kautskyn ja Vandervelden) ehdotuksia, vaan esitämme heidän ehdotuksensa kongressillemme tai konferenssillemme.

Meidän tehtävänämmä on vain sanoa mahdollisimman selvästi ehtomme, *merkitä paperille* „heikäläiset” ehdot ja lähteä pois.

Ovatko ehtomme ultimatiivisia? kysytään meiltä. Eivät ole. Katsomme, millaisia vastaehdotuksia meille tehdään, ja sitten vastaamme, voimmeko keskustella edelleen tällä pohjalla vai emme (on odotettava *kaikkia*, pyydettyä *kaikkia* antamaan *kaikista* kysymyksistä vastaehdotuksensa ja lähdevä pois. Voilà notre programme!*)

Pitäisikö puolalaiset asiat erottaa venäläisistä? Arvelen, että meidän on esiinnyttävä erottamista vastaan. Neuvottelemme puolalaisemme kanssa.

On selvää, että kimppuumme yritetään hyökätä kaikin mahdollisin keinoin meidän „kauheiden” vaatimustemme vuoksi. Meidän on vedettava rauhallisesti konferenssiemme ja neuvottelukokoustemme päätöslauselmiin sekä päätöslauselmiin pietarilaisten, moskovalaisten, kaukasialaisten etc.** yhtenäisyydestä. Lähetän niiden kokoelman. *Teemme yhteenvedon* järjestöjemme mielipiteistä. Ellei joku halua ottaa sitä huomioon, niin tehköön niin kuin haluaa. Nous n'y pouvons rien ***.

Likvidaattorien lehden sanoista päätellen Vandervelde Pietarissa koetteli kepillä jäätä: emmekö me suostuisi siihen, että Toimeenpaneva komitea *ei olisi välittäjänä*, vaan *erotuomarina*, s.o. erimielisyyksiemme *lopullisena* „tuomarina”?

Vastaus on seuraava: kun Bebel vuonna 1905 ehdotti samaa, niin edustajakokouksemme hylkäsi ehdotuksen kiittäen siitä, mutta sanoen samalla, että me olemme autonominen puolue¹³⁹. Arvelen, että edustajakokouksemme vastaa nytkin samalla tavalla. (Ainakin Keskuskomitea on sitä mieltä.)

* — Siinä ohjelmamme *Toim.*

** — et cetera — ja niin edespäin. *Toim.*

*** — Me emme mahda sille mitään. *Toim.*

„Parjausta” koskevista asioista „he” nähtävästi kehottavat *ottamaan yhteisesti takaisin kaikki syytökset*. Pyydettyä äänestämään! *Me olemme vastaan*. Ja heidän ehdotuksensa esitämme edustajakokouksellemme. (He nolaavat itsensä aika lailla, jos tekevät ja vievät läpi sellaisen ehdotuksen.) [[Emme rinnasta parjausten levittäjäin syyllisyyttä sen menettelyyn, joka on nimittänyt parjaajaa parjaajaksi.]]

Yleensä on epäilemätöntä, että „he” kaikki rupeavat hakemaan „keskitien” „sovittelevia” sanamuotoja. Me sanomme, että sellainen yritys tehtiin meidän suhteemme tammikuussa 1910 ja latvialaisten suhteen elokuussa 1912 *emme kä me sitä toista*. Jakautukoon konferenssi kahteen selvään leiriin: niiden leiriin, jotka pitävät mahdollisena lähentymistä *nykyisten* likvidaattorien kanssa, ja niiden leiriin, jotka eivät suostu lähentymiseen, elleivät likvidaattorit *muuta perinpohjin taktiikkaansa ja menettelyään*.

„Sovittelevat” sanamuodot on *kirjoitettava muistiin mahdollisimman tarkasti* (se on tärkeintä), sitten on hiukan arvosteltava ja — — hylättävä kaikki.
